XV. évfolyam 1. szám. **Ára: 1 forint** 1959. január 1.

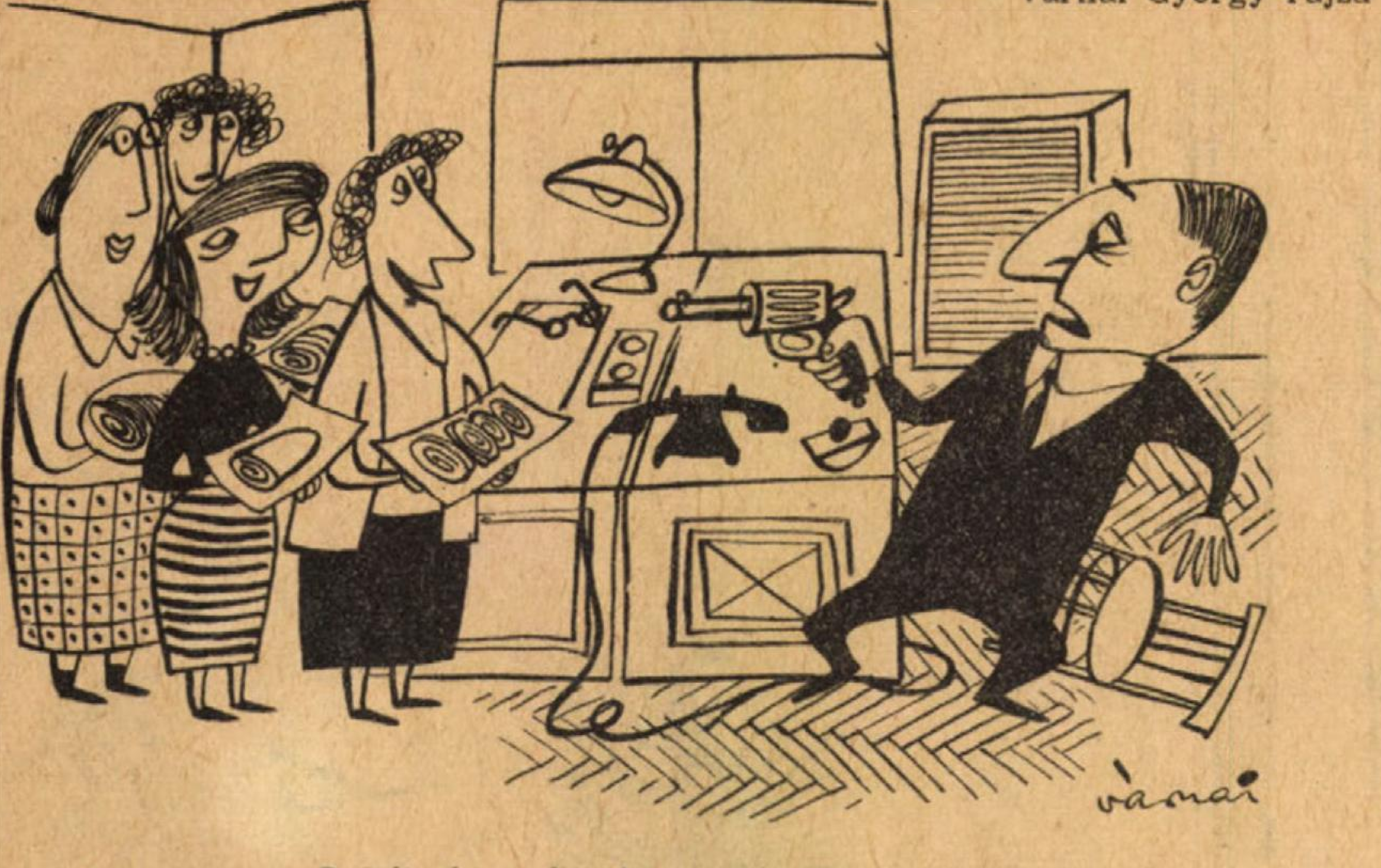
Ludas Matyi

Szűr-Szabó József rajza

Ünnepek után

Várnai György rajza

– Bejglivel ne kínáljon senki, mert lövök!

A kutyabarát

A hipochonder

Kaján Tibor rajza

– Sajnálom, kérem, a kirakatból nem vehetünk be semmit...

Bűrkabát

A nagy ünnep előtti forgalomban két atyafi gyömöszölte be magát a dugig telt Lottó Áruházba. Amerre elvonultak, enyhe törköly-illat jelezte, hogy az áldomást már előre benyalták.

Rövid nézelődés után lehorgonyozták magukat a férfiruha-osztályon.

— Bűrkabátra vásik a foga a komámnak! Van-e magiknak illen? — tette fel a kérdést a törkölyösebb.

Az eladó kirakta a szebbnél-szebb darabokat és elkezdődött a próbálgatás. A második próbánál felkurjantott a törkölyösebb:

— Hű a zanyjukat ezeknek a lottósoknak! Ezek értik a csíziót! Úgy áll rajtad, komám, ez a bürke, mintha rád boronálták volna!

Utána nyelt egyet a törkölyös a levegőből.

— Aztán tessen mondani, mit kóstál ez?

— Ezerhatszáz forint — hangzik az udvarias válasz.

— Megvesszük! — mondja öntelten a törkölyösebb, aztán a komájához fordult. — Hoci a pizt, komám, meg a blokkot, én majd kifizetem. Addig te fogd a tasakomat és vigyázz a kabátodra!

A koma átadta az ezerhatszáz forintot, meg a blokkot, aztán nézegette, hogy milyen szépen hajtogatják és csomagolják az ő gyönyörűséges bűrkabátját...

Talán még ma is nézné, ha a törkölyösebb visszajött volna a fizetett blokkal. De nem jött. Elment... elvitte magával a restiben rögtönzött barátság ezerhatszáz forintos zálogát.

Bernáth Ede

ESŐ-GÉP ÁLMATLANSÁG ELLEN

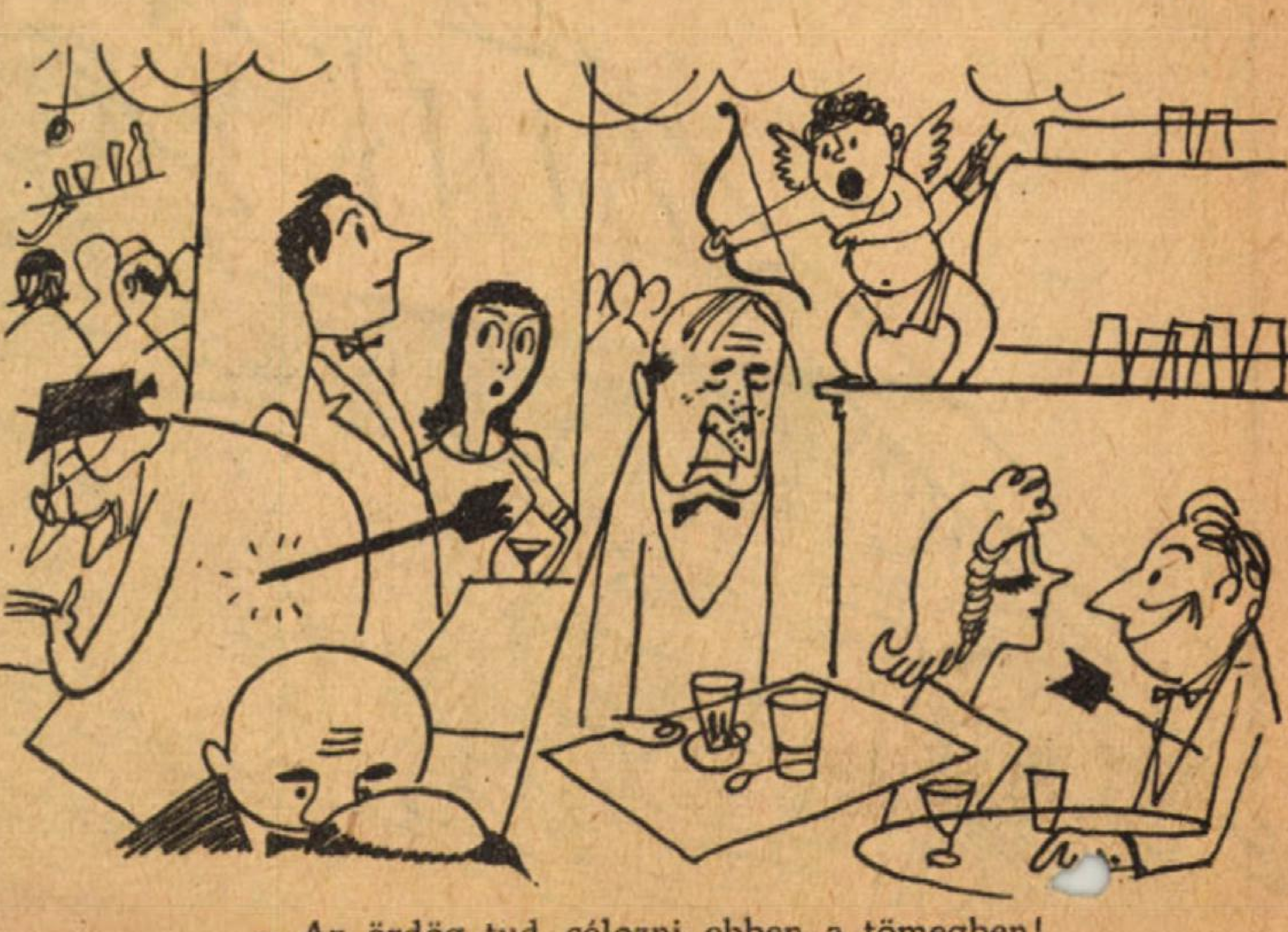

Állítólag semmi sem álmosít jobban, mint a monoton eső hangja. Ez az alapja annak az álmatlanság elleni amerikai gépnek, melyet csak be kell kapcsolni, s tökéletesen utánozza az esőcseppek egyforma hangját. A gép hangját szabályozni lehet a könnyű esőtől egészen a felhőszakadásig. Noha a londoni „Daily Mirror" amerikai tudósítója további lehetőségekről nem számol be, mi úgy képzeljük el, hogy szükség esetén a gép villámlani és mennydörögni is tud. Ára 100 dollár, részletre is kapható, s ha nem válik be, kicserélik altató tablettákra.

Ámor egy pesti eszpresszóban

Szűr-Szabó József rajza

– Az ördög tud célozni ebben a tömegben!

Sétáltam Ilonkával

Elállt az eső. Kibújtunk a meghitten sötét, huzatos kapu alól és elindultunk. Alig tettünk néhány lépést, Ilonka felkiáltott:

— Nagyon kérem, Albert drágám, vigyázzon a harisnyámra!

Óvatosan lépdeltem tovább, mintha egy aknamezőn járnék, felsőtestemmel előredőlve, tekintetemet a cipő orrára szegezve, visszafojtott lélegzettel.

— Albert, majdnem belelépett a tócsába! Jaj magának, ha összefröcsköli a harisnyámat, Albert! — suttogta Ilonka erőltetett mosollyal, fenyegető hangon.

Mindent megtettem, amit csak tudtam: úgy tipegtem, mintha járókában lennék, farkasszemet nézve a vidám pocsolya-szemekkel, ide-oda szökellve, előre és hátra, bonyolult vonalakban. Csupa figyelem voltam és a szívem, a lelkem, az agyam lecsúszott a lábamba...

— Majdnem belelépett, ügyetlenke! — szólt rám Ilonka ridegen, fejét csóválva.

Nem feleltem, mert attól féltem, ha beszélni kezdek, nem tudok koncentrálni. Bal-jobb, bal-jobb. Néha megláttam az arcomat a tócsákban: egy teljesen idegen arc nézett vissza rám, egy fáradt, öreg szent arca. Aztán már nem is tipegtem, hanem szinte suhantam, szálltam a járda, a pocsolyák felett.

S akkor egy pillanatra Ilonkára sandítottam. Ilonka nem volt sehol. Két nylonharisnyás női láb jött mellettem, pipiskedő léptekkel, tűsarkú cipőben, öntudatosan.

— Ne rám bámuljon, maga hülye! A lába alá bámuljon! — mondta Ilonka hangján az egyik női láb.

— Úgy tesz, mintha még nem látott volna karcsú női lábat — mondta a másik gúnyosan. — A hülye!

Borzasztó érzés volt. Mentem a Körúton és két női láb bandukolt mellettem, feszes harisnyában, egy ütemre velem. Nem mertem újra odanézni, nem volt hozzá lelkierőm, a lábam alá bámultam és fáradtan, zihálva, össze-összekoccanó térddel kerülgettem az óceánokat.

— Mit csináljunk vele, ha összefröcsköl minket? — kérdezte az egyik női láb. — Legjobb lesz, ha jól megrúgjuk...

— A kerékbetörés se rossz! — felelte a másik.

— Bele egy kést a hasába és kész!

— Bízd csak rám! Lelövöm, mint egy kutyát!

Miközben e párbeszédre füleltem,

beletalpaltam egy pocsolyába. Paccs! — mondta a pocsolya röhögve.

— Na tessék! — kiáltották a női lábak egyszerre. — Lefröcsköl minket! Ezért felelni fog!

Mielőtt még védekezhettem volna, az egyik női láb hatlövetű pisztolyt rántott elő és belém eresztett egy sorozat golyót. Nem tudom, láttak-e már nylonharisnyás lábat vérszomjasan mosolyogni, mert én akkor láttam. Még most is végigfut a hideg a hátamon, ha rágondolok. A női láb minden egyes pisztolylövés után megnyalta a száját szélét... Csodálatosképpen nem estem el, nem vágódtam hanyatt, hanem tovább caplattam. Lehorgasztott fejjel, békésen, ugrabugrálva, mintha mi sem történt volna. Ilonka hangja térített magamhoz:

— Miért olyan szótlan, Albert? — kérdezte csilingelő hangon.

Tekintetem Ilonka nefelejtskék tekintetével találkozott.

— Ne haragudjék — dadogtam —, de egy kicsit elgondolkoztam... — Alig mondtam ki az utolsó szót, bokáig beleléptem egy fekete pocsolyába. Paccs! — mondta röhögve a pocsolya.

— Juj, Albert! — sikított fel Ilonka. — Nézze, telefröcskölte a harisnyámat.

— Nagyon haragszik? — kérdeztem ijedten hátrálva.

Ilonka sápadtan, halkan, rekedten válaszolt, a szavak között egy kis szünetet tartva:

— Ugyan... maga... kis csacsi...

De én láttam, hogy nefelejtskék szemében gonosz sárga fény lobban fel. Ami biztos, az biztos: futásnak eredtem...

Mikes György

Végre egy jó ötlet!

Mészáros András rajza

– Közkívánatra bejelentem, hogy az éjféli sötétség egy óráig fog tartani!...

Művész a volánnál

Vasvári Anna rajza

– Így se jön ez a gebe!...

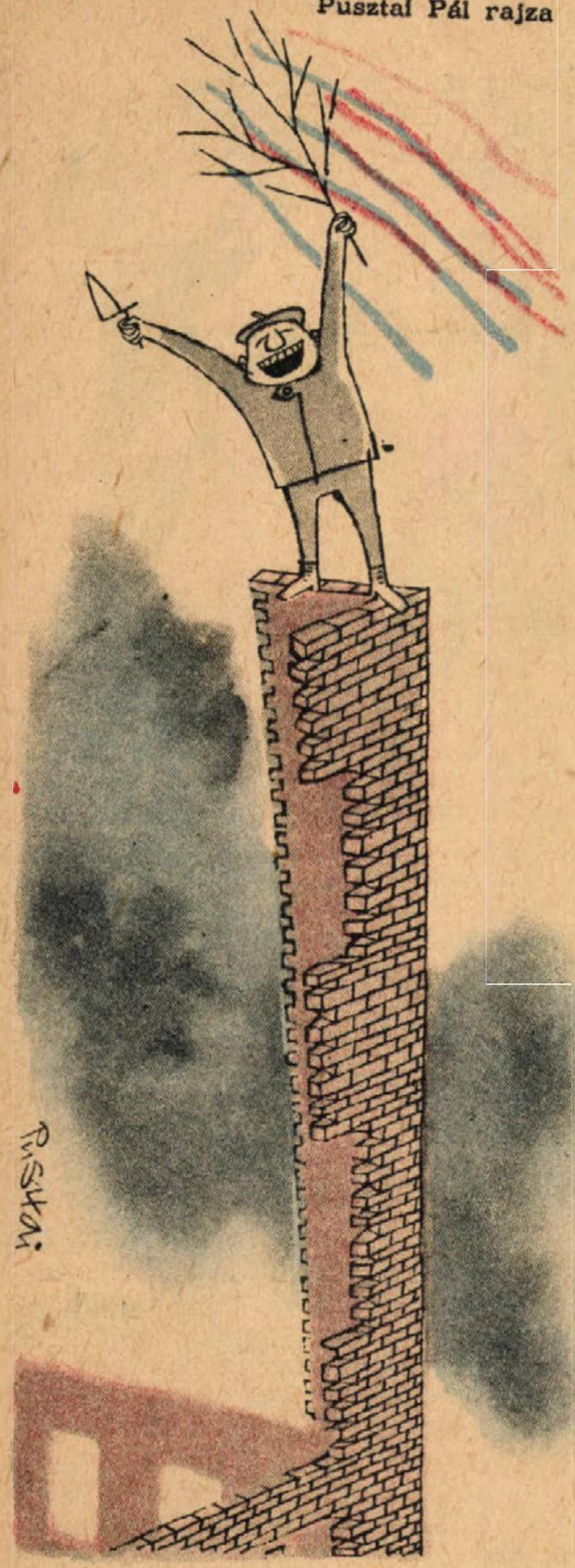
Kizárólag szerelmespároknak

Toncz Tibor rajza

Évvégi hajrá

Pusztai Pál rajza

– Hurrá! Elértük a tetőt!

Sz. Narinjáni:

Remek tipp

Egy vidéki szálloda szobájában ültem, interurbán telefonhívást vártam. Kopogtattak az ajtón. Szólni sem tudtam, a küszöbön már ott állt egy harminc év körüli férfi. Alacsony, szűk mellű, orra alatt hegyes kis bajusz.

— Agancsov vagyok, beszélnem kell önnel — mondta izgatottan.

— De bocsánat, késő van.

— Meg kell hallgatnia. Rropppant fontos. Döntésétől egy ember élete függ.

Feleletet sem várt, gyorsan, titokzatosan suttogta:

— Az illető szívbéli barátom volt, mindenünket megosztottuk egymással. Még a legfinomabbat sem sajnáltam tőle. Amikor például meleg fürdőt csináltunk otthon, ő volt az első, aki megfürdött. Ő, a barátom!...

— Egyszer, éppen a hivatalomban dolgoztam, elment a városon kívül gépkocsikázni. A feleségemmel. Ó, a feleségem szép, gömbölyded, cuki teremtés, alacsonyabb nálam! Édes kicsikém! Amikor az autó elhagyta a várost, képzelje, az illető csókolgatni kezdte a feleségemet! Szegényke! De védekezett! „Szeretem — mondta — a férjemet!" Az illető azonban azt válaszolta: „Nem baj, én még jobban szeretem a férjedet, mint te." A feleségem kijelentette: „Malentyev ezredes unokahúga vagyok, az majd ellátja a bajod." — Rá se hederített, tovább csókolta a feleségemet. „Levelet írok a párttitkárnak!" — kiáltott az asszonykám. Az illető ekkor magához tért és hazavitte szegénykémet. Természetesen az asszonyka senkinek sem szólt egy szót sem. Csupán testi-lelki barátnőjét, Annát informálta a történtekről. Anna aztán nekem diszkréten elmesélte. Én rögtön meg akartam ölni a csirkefogót. Feleségemnek arany a szíve, megragadta a karomat: „Ne öld meg. Nagyon jó kapcsolatai vannak. Kellemetlenségeket csinálhat a hivatalban."

— Két éve tart a dolog. Csupa izgalom vagyok. Látszatra úgy teszek, mintha semmit sem tudnék. Köszönő viszonyban vagyunk az illetővel. Meghívom vendégségbe is. Szabadnapon együtt dominózunk. De belülről állandóan ugyanaz a kérdés kínoz: „Menjek vagy ne menjek a párttitkárhoz és elmeséljek-e neki mindent vagy sem!?"

— De mit szól hozzá a felesége?

— A feleségem is úgy tesz, mint én. Köszönő viszonyban vannak. Meghívja azért vendégségbe is. Elmegy vele kocsikázni. De én hiszek neki. Az én feleségem szép gömbölyded asszony. És tisztességes.

A hegyes bajuszú Agancsovot akkor természetesen ki kellett volna

dobnom a szobából, hisz annyira ostoba! De hát ez az újságírók kötelessége: mindenkit türelmesen végighallgatni.

— Mondja, mit tegyek? — folytatta Agancsov. — Öljem meg, vagy írjak a párttitkárnak?

— Ölje meg!

— Maga most humorista. Maga tréfál. Nem számít Önnek, hogy én már nem tudok aludni? csak fekszem a feleségem mellett. Egész éjjel cigarettázom. Nem tudok tőrrel a szívemben élni, értse meg. Mit tegyek?

— Kérdezze meg a feleségét!

— Még mit nem! Mindig azt mondja, hogy ostoba vagyok. Igaza van, mert ő természetesen tisztességes asszony. De mi legyen velem? Az illető a karrieremnek is árthat. Már biztosan kineveztek volna igazgatóhelyettesnek, ha ő meg nem akadályozza. Valószínűleg kitalálta, hogy én mindent tudok és most bosszút áll. Feleljen erre, mint erkölcsbíróm. Megcsalnak vagy nem? Mit tegyek?

— Tudja mit! — ordítottam fel —, kérdezze meg az illetőtől.

Agancsov a homlokához (vagy a szarvához?) kapott és felkiáltott:

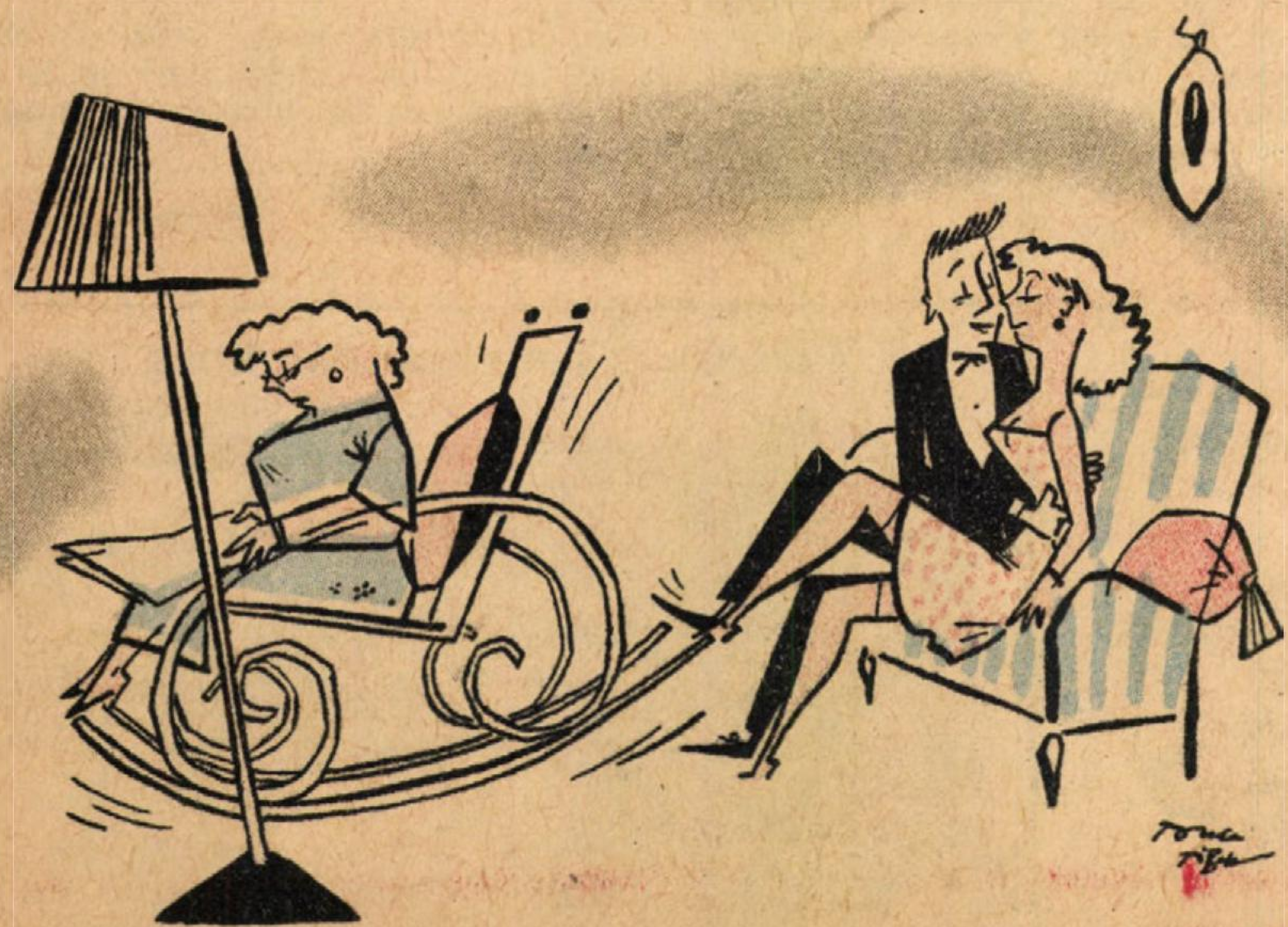
— Remek tipp! Rohanok, megkérdezem, a barátom éppen ott van a feleségemnél.

Rápillantottam karórámra; már jóval elmúlt éjfél.

Fordította: **Kóródi József**

Jóságos fiatalok

Toncz Tibor rajza

Tente, mama, tente...

Ezt olvastuk

Egy kis etimológia

Az Érdekes Újságban vadászriportot olvastunk M. F. tollából. Azt írja többek között:

„A vadászat úri passzió volt s nem is volt igazán gróf az a gróf, aki nem szokott vadászni. A magyar nyelv sem véletlenül használja azt a kifejezést, hogy: Nagy pénzre, jó állásra, szép nőre vadászik”.

Már bocsánat, de hogy kerül a vadászcsizma az asztalra? Mit akar bizonyítani az idézett szólásmondással M. F. kolléga? Hiszen a grófok éppen nem vadásztak nagy pénzre (volt nekik), jó állásra (volt nekik), szép nőre (volt nekik). Arról nem is szólva, hogy a munkanélküli munkára, a koldús alamizsnára s e kis rovat vezetője hasonló csacsiságokra vadászik.

Írónő az írónő?

A „Film-Színház-Muzsika” ezt a szerkesztői üzenetet közli:

„Pálos Mária, Sopron. Értesülése helyes. Edna Ferber *Grand Hotel* című regényéből ezúttal a berlini CCC Filmgyár készít filmeket.”

A lap értesülése azonban nem helyes. A *Grand Hotel* című regényt nem Edna Ferber, hanem Vicky Baum írta.

Minden más stimmel.

Miért kínos?

Ugyancsak színházi hetilapunkban olvasunk beszámolót Corneille kaposvári bemutatójáról. A beszámolót a cikk írója így végzi:

„Köszöntsük hát... a kaposvári művészeket, akik a Corneille körüli kínos csendet végre megtörték.”

Miért volt Corneille körül „kínos” csend? Talán megrágalmazta valaki, s ezért nem játszották a darabjait?

Vers és fotoriport

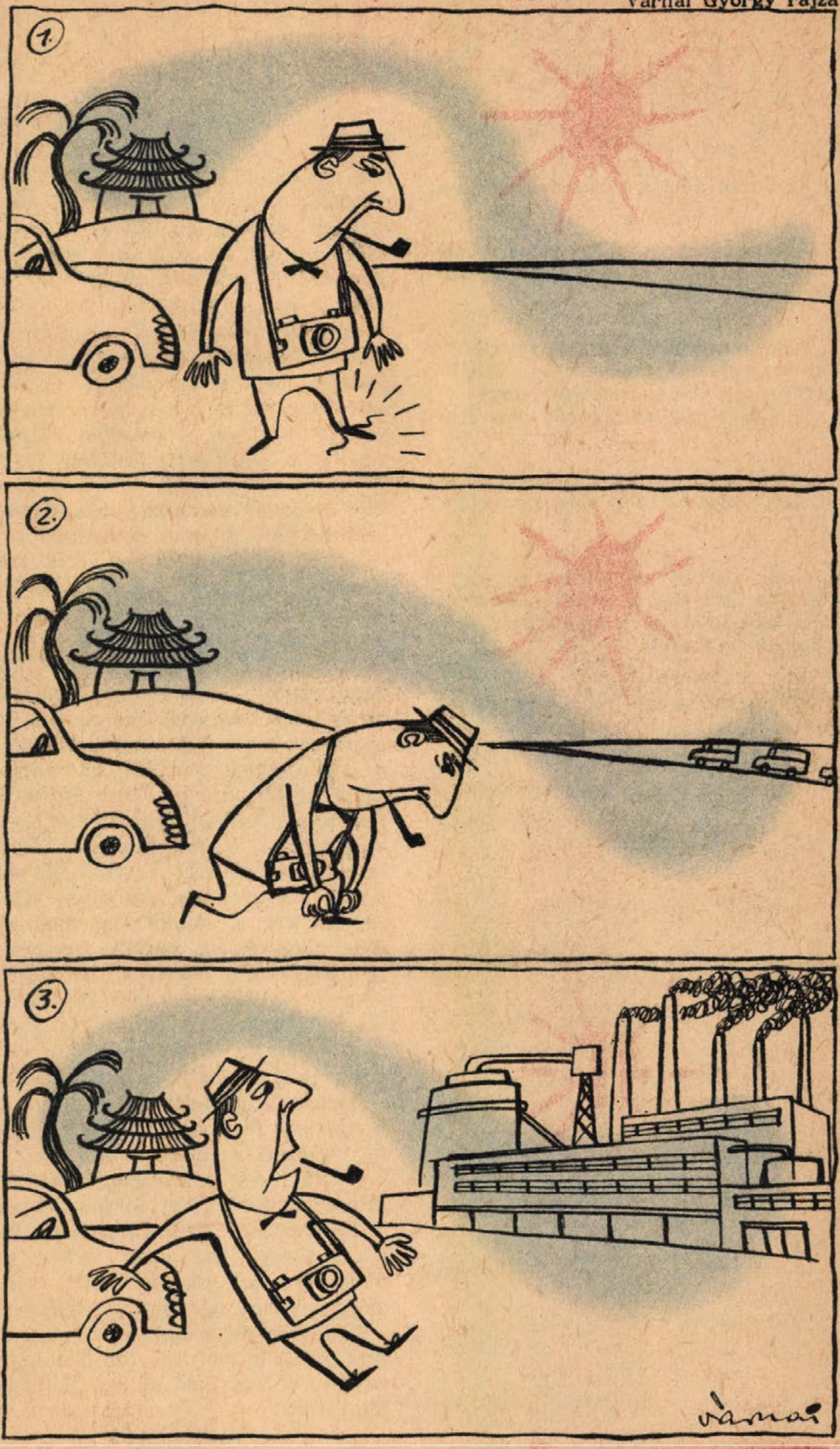
A *Nők Lapja* Kästner „Tárgyilagos románc” című versét „Tárgyilagos ballada” címmel közli F. Á. fordításában, az eredeti verset szövegében sem híven adva vissza. A verset fényképek illusztrálják, ami vitatható ötlet. (Szerintem rendkívül stílustalan.) Az első strófa vége így hangzik: *„Szerelmük valahol elveszett s vége, mint másoknál néha egy bot, vagy kalap.”*

És a fényképen egy női kalap látható. Hát a nők is el szokták hagyni kalapjukat? S talán még botjukat is?

Doktor Árgus

Kínában majdnem így megy

Várnai György rajza

Három anekdota

(Hermann Lipót „A művészasztal” című könyvéből)

Herman Lipót rajza Karinthy Frigyesről

Egyszer, 1917-ben vagy 1918-ban lehetett, amikor elkezdődtek a harctéren az első légibombázások, azt mondtam Karinthy-nak:

— Vége a világnak! A légibombák ellen nem találnak fel semmiféle védelmet!...

Karinthy így válaszolt:

— Már fel is találták.

— Mi az?

— Az emberi agyvelőt... — válaszolta Karinthy.

Csók István szenvedélyes sétáló. (Ezt még most, a kilencvenedik életévén túl sem hagyja abba.) A dunaparton, Újpest felé lát egy hosszú alakot a festőállványa előtt dolgozni. Szívélyesen megkérdezi:

— No, mit fest, kolléga?

A hosszú ember mérgesen s elutasítóan szólt:

— Semmiféle kolléga!

Erre Csók közelebb lép, megnézi a festményt és így szól:

— Pardon, valóban nem kolléga.

Egy fővárosi szobor leleplezése után, Magyar-Mannheimer Gusztáv festőművész gratulált a leleplezésnél jelenlevő Horvay szobrászművésznek. Horvay szabadkozott:

— Mihez gratulálsz? Hiszen nem én csináltam a szobrot.

— Ahhoz gratulálok — válaszolta Mannheimer —, hogy most már nem a te szobrod a legrosszabb Budapesten.

Szilveszteri tudnivalók

Ki korán kel, az nem szilveszterezett.

Álkéményseprők szilveszteri jelmondata: Sötétben minden kéményseprő fekete.

Illedelmes embernek még spicces állapotban sem illik megkérdezni Szilveszterkor egy kéményseprőtől, hogy:
— Drága nagysád, kegyed kit gyászol?

Jólnevelt férj újév küszöbét se lépi át úgy, hogy előzőleg meg ne törölje a lábát.

A szilveszteri pendlizést ne vigyük túlzásba. Ha már az ötödik italboltban nem szolgálnak ki, menjünk haza és feküdjünk le aludni.

Szilveszteri jelmondat: Jobb ma egy malac, mint holnap egy veréb.

Nem mind BUÉK, amit kívánnak.

(—véghy)

Portré

Mosolyogni nem tud,
Gyakran látom sírni.
Vígjátékról szokott
Kritikákat írni.

Költőfióka

Költőnek készül, szorgalommal,
Hallatlan lelkierővel.
Verseket ír nyolctól hatig
Félóra ebédidővel.

Galambos Szilveszter

Lakásügy

— Leszoktam a dohányzásról! — jelentette ki reggel Kis kartárs ünnepélyesen, olyan dicső pózban, mint Napóleon egyik ismert képén. Mindnyájan tisztelettel néztük a csodálatos férfiút, és ujjunk között szégyenkezve füstölgött az égő koporsószeg.

— Hogyan csinálta? — kérdezte Simanek kartárs, és a szemüvegét is levette, hogy jobban lássa.

— Régen készültem rá — válaszolta Kis kartárs, lecsavarva sálját a nyakáról. — Elsősorban egy orvosbarátom hatott rám, bevallom azonban, hogy anyósomnak még nagyobb szerepe volt ebben a dologban.

— Az anyósának? — hördült fel Simanek, ismerve azt az áldatlan társbérleti viszonyt, amelyben Kis Pál élt az anyósával.

— Igenis, az anyósomnak! — folytatta rendületlenül. — Eddig ugyanis az anyósom minden este nálunk vacsorázott, mert nem engedte, hogy az ő szobájában gyújtsak rá vacsora után. „Majd ha leszokott Pál a dohányzásról, akkor én is meghívom vacsorára" — mondogatta. Tegnap leszoktam, és már a szomszéd szobában, vagyis az anyósomnál vacsoráztam. Sőt, a „mama" úgy meghatódott, hogy ezután hétfőn, szerdán és pénteken nála eszünk. Idenézzetek! — és a zsebéből egy új tárcát húzott elő. — Megkaptam néhai Bán Péter, apósom, hajdani bőrtárcáját, amelyet eddig csak a vitrinben csodálhattam.

Sárga irigységgel bámultuk a nagyszerű férfiút, aki ezután pénzügyi terveit ismertette:

— Napi egy doboz Mátra havonta kilencven forint, heti három vacsora kábé százötven forint, összesen kétszáznegyven, azaz egy évben egy mosógép vagy egy jó rádió, vagyis négy év alatt egy motorkerékpár...

Teljes bűntudattal lehajtottuk a fejünket, hallgattunk, majd dolgozni kezdtünk. Egy hét múlva Simanek félrehívott:

— Idefigyelj, ez a Kis gyanús! Valahányszor rágyújtunk, mindig hozzánk ugrik egy számlával. Mit gondolsz miért?

— Nem tudom — hebegtem.

— Hogy nyeljen egy kis füstöt! Zugélvező lett, azután veseirritáció gyötri, hogy folyton kijárhasson. Higgy nekem! Az én szimatom...

Hát igen! Egyik reggel Kis kartárs alig foglalt helyet, máris elővett egy doboz Mátrát, és szokott mozdulattal rágyújtott.

— Ember! Hát megőrült? — kiáltottam.

— Tegnap az anyósomnál is rágyújtottam — kezdte hűvös hangon.

— A hatás leírhatatlan volt. Elmondott csirkefogónak, jellemtelen gazembernek, akivel nem lehet együtt élni. Még a tárcát is visszavette.

— Most mi lesz a mosógéppel, a rádióval és a motorral? — kérdezte Simanek gúnyosan.

— Fuccs neki! — felelte könnyedén, majd ünnepélyesen felállt, meghajolt és ezeket mondta:

— A mama elköltözött a húgához, akinek nemrég halt meg a férje, mondván: nem élhet egy jellemtelen emberrel egy födél alatt.

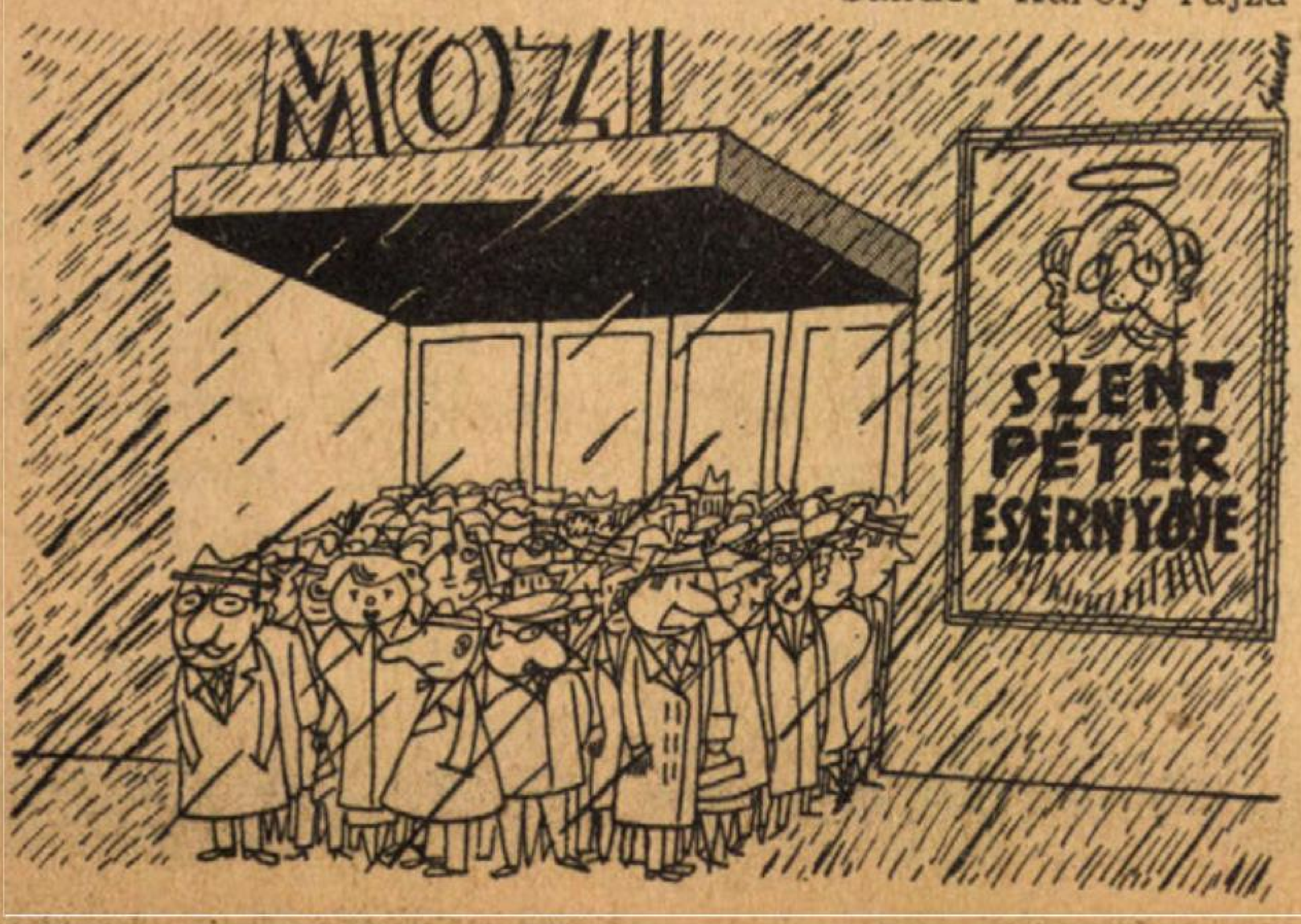
— Kartársam! Mit jelent ez? — ugrott fel Simanek.

— Főbérlő lettem! — válaszolta mérhetetlen gőggel, majd nagyot szívott a cigarettájából.

Fehér Tibor

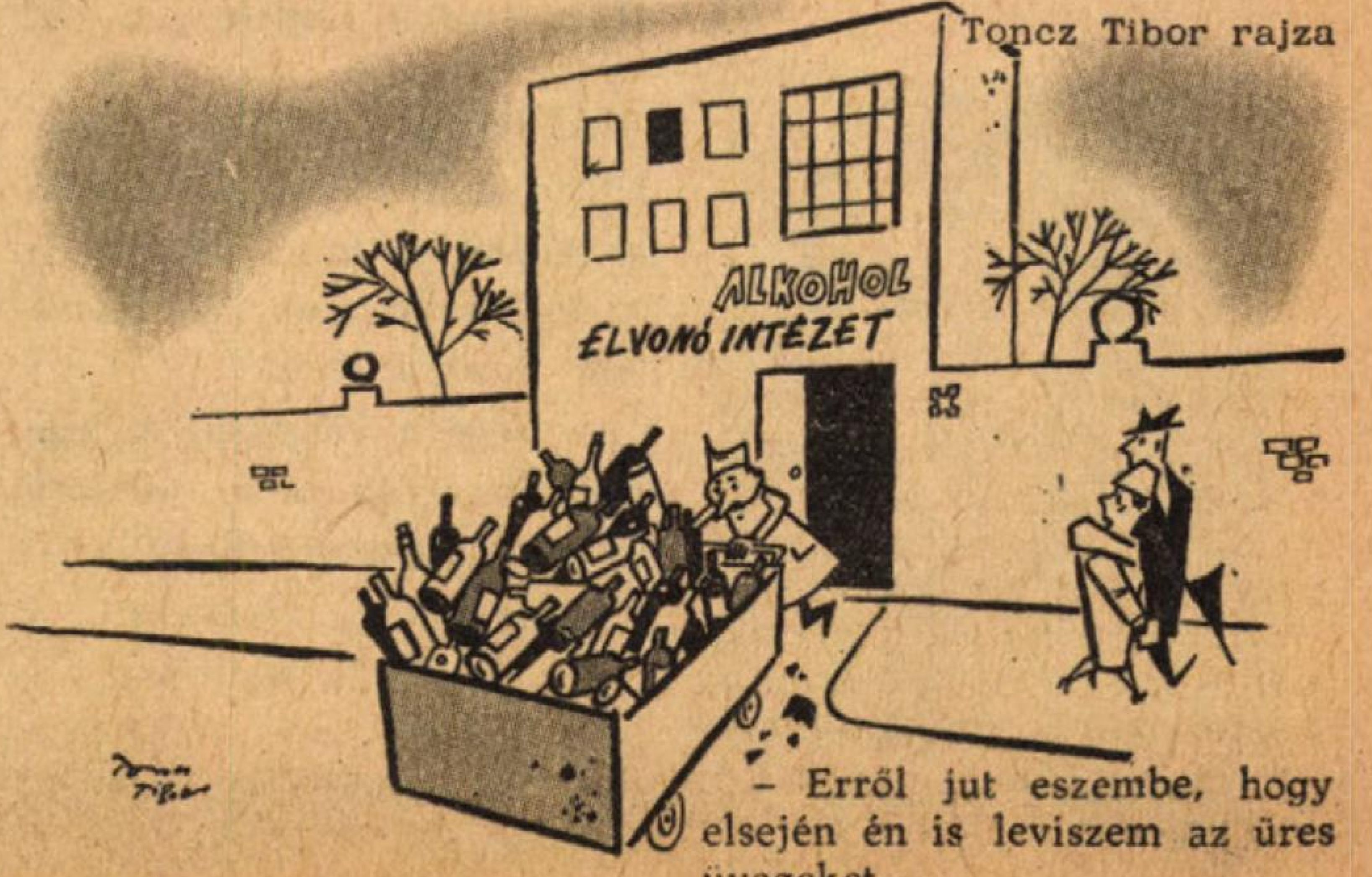
Pénztárnyitás előtt

Sándor Károly rajza

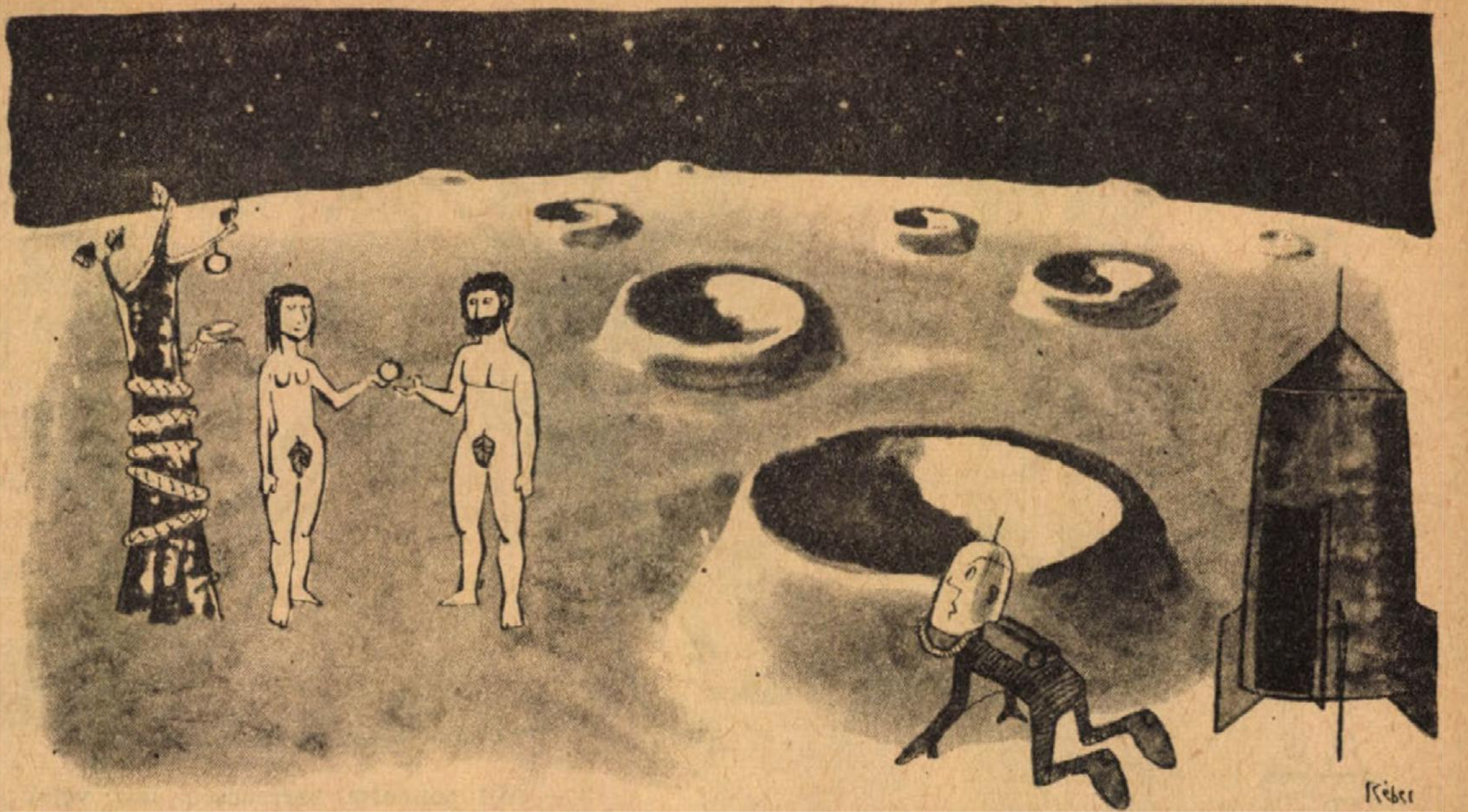
Pénz áll a házhoz!

Toncz Tibor rajza

— Erről jut eszembe, hogy elsején én is leviszem az üres üvegeket...

Meglepetés a holdban

Réber László rajza

A CÉL

Öntudatos kis foton, parányi fényrészecske volt az illető, s az önáltatás sem hiányzott belőle. Amikor egy csillagrobbanás következtében keletkezett fényforrásból elindult a világtérben, szent meggyőződése volt, hogy önként, szabad akaratából vállalkozott a rendkívül hosszú útra, nem lévén tudomása azokról a természeti erőkről, amelyek elindították

meghatározott pályáján, meghatározott sebességgel. Határozott céllal száguldott tova a mindenség nagy semmijében. Tudta, hogy céljától még messze van, de nem volt türelmetlen. Kicsi vagyok, gondolta, de nagyon szívós és roppant gyors. Futott, futott, miközben azon a távoli égitesten, ahova igyekezett, már szinte befejeződött a megszilárdulás hosszú és kínos folyamata, sőt alig néhányszáz millió év múlva már lecsapódott a vízgőz és óceánok alakultak ki, majd egy őrizetlen pillanatban megjelent az első egysejtű is. A foton mindezen mosolygott, s magában ezt mondta: „Nyugalom, engem nem ez érdekel". Az egyik millió év a másik után röppent el, s már trilobiták néztek körül gyanakodva a vízben, később pedig — hogy-hogy nem — gerinccel szerelték fel magukat az élőlények a növekvő feladatok megoldására. Ez a dolgok rendje, mondta vállat vonva a foton és sebességét nem csökkentve közeledett céljához. Ő csak száguldott, mialatt a Földön (nevezzük így) a fejlődés egyes szakaszai engedelmesen követték egymást. Megtörtént aztán a nagy sötétbeugrás, a meghitt, megszokott tengerből a szárazföldre való settenkedés, ez a kalandos, kockázatos vállalkozás, amely annyi bonyodalmat okozott később. A kis fotonnak azonban tetszett a dolog, s úgy találta, hogy minden a maga útján halad. Sajnálta a sok áldozatot, de úgy vélte, hogy áldozatok nélkül nincs siker, s aki szentimentális és fél, az ne foglalkozzék evolúcióval. Megnyugodva süvöltött tovább előre a nagy világszigetek, csillagvárosok mellett másodpercenként majdnem 300,000 kilométernyi sebességgel, noha ő nem mérte. Aztán rettenetes nagyságú hüllők jelentek meg a szárazföldön, alkatuk a megdöbbentő és a humoros elemek szörnyű keveréke volt. A kis foton fejcsóválva suhant tovább, miközben megállapította, hogy nem ad ezeknek a szörnyeknek százmillió évet sem, úgyis kipusztulnak, nem lehet ilyen aránytalan tagokkal huzamosabb ideig megélni. Amikor megjelentek az emlősök, a foton egy kicsit izgalomba jött, s már-már azon gondolkozott, hogy meggyorsítja lépteit, de aztán erőt vett türelmetlenségén, mert rájött, hogy ez fölösleges, s ha minden jól megy, nem késik el. Megnyugodva közeledett céljához, s mivel fáradtságot nem érzett, egy cseppet sem riadt vissza az alig ötvenmillió fényévnyi távolságtól, amely még előtte állt. Különösen akkor nyugodott meg végleg, amikor feltűntek az első emberszabású majmok. Jókor indultam el, sem korán, sem későn, gondolta a kis foton és kellemes izgalom fogta el. És amikor útjából már csak egy macskaugrásnyi darab, mindössze egymillió fényév volt hátra, két lábon járó emlős nézett körül a Földön, s találta érdekesnek a világot. Üvöltött, röfögött, aztán egyre ügyesebben forgatta a kőbaltát, megtanult fúrni, faragni, beszélni, sokat szenvedett, miközben a foton szeretett volna odakiabálni neki, hogy türelem, bízzék magában, ahogyan ő is bízik benne, különben el sem indult volna. Az utolsó néhány pillanat, pontosabban az utolsó néhány ezer év már valóban csak villanásszerűen múlt el, a kis foton alig tudta egymástól elválasztani az eseményeket. Nagy Sándor le-

győzte a perzsákat, majd a németek elvesztették a második világháborút, a kis foton azonban még jókor érkezett meg a budapesti Népstadionba, ahol Bödör éppen belőtte az MTK második gólját a SalBTC ellen.

Feleki László

A példa ragadós

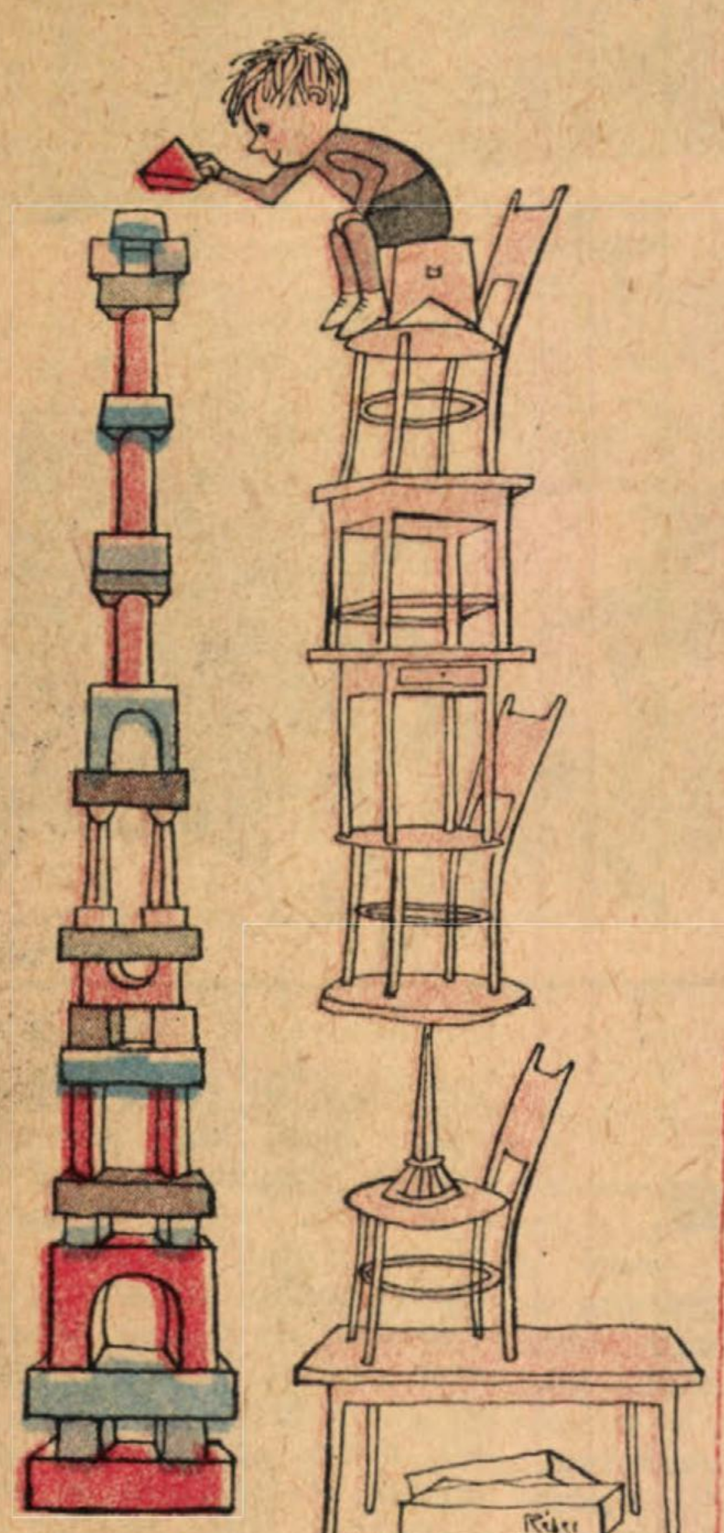
Mészáros András rajza

– Mit csináltál, Pistike?
– Vágányjavítást . . .

Építő-játék

Réber László rajza

Babonás menyasszony

Szegő Gizi rajza

– Mit gondolsz, szerencsém lesz vele?

Egy vendégnek rossz kedve van...

Kaján Tibor rajza

Hiába...

Vasvári Anna rajza

...már felébredt!

LESZ ITT KOPOGÁS!

Toncz Tibor rajza

– Kedves szellem, ha jelen vagy, kopogj egy erőset az asztalon!...

állatkerti pillanatképek

Leó már öreg oroszlán volt,
Ezért is nem volt veszedelmes:
Már csak két harapásra tudta
Megenni az őrét, a kedves...

A zsiráfok, többi társuknál,
Naponta többször is étkeznek,
Mert hosszú nyakukon az étel,
Mire leér — már megéheznek...

Legközkedveltebbek a majmok;
Mindegyik kedves ismerősünk.
Csak tisztázatlan még a kérdés:
Vajon melyik faj volt az ősünk...?

Laky József

MINDENFÉLE

Csak azt lehet titokban tartani, amiről az ember maga sem tud.

*

Jótett helyébe jót várj. Persze türelem kell hozzá.

*

A rossz írók éppen hiányosságaik tudatában rendkívül szívósak, erőszakosak. Ez az érvényesülésük titka. Nem a tehetség, hanem az akarat csodái.

*

Az orvos csak a legritkább esetben tudja meggyógyítani saját magát. Hiányzik az önbizalma. Az pedig baj, ha a beteg nem bízik az orvosban.

*

Szervezetünket csak akkor vesszük észre, ha baj van vele. Ha egészséges, ügyet sem vetünk rá. Pedig a mellőzés mindenkinek rosszul esik. A betegség a szervezet ösztönös védekezése a megaláztatással szemben.

F. L.

Egyedülálló bűnügyi riportunk:

Keveselte az ajándékot — végzett a kérőjével!

(Karácsony előestéjén éles telefonberregés verte fel a szerkesztőség csendjét: izgatott női hang jelentkezett.

— Tíz perccel ezelőtt — mondta szűkszavúan a telefonáló — végeztem Humbold Jenő tisztviselővel a Kristály u. 78-ban! Ha érdeklik a részletek, üljenek egy taxiba, harmadik emelet három.

Munkatársunk öt perccel a bejelentés után a tett színhelyére érkezett és az alábbi tudósításban számol be a megdöbbentő eseményről.)

Meglepően karcsú és ifjú

nő nyit ajtót csengetésemre, el sem hinném, hogy egy ilyen törékeny nő volt képes a szörnyűségre. Csupán ideges cigarettázása árulja el, hogy mi játszódhatott le nemrégen e barátságos és tisztán tartott szobában. A kályhában tűz ég, az asztal közepén karácsonyfa áll.

— Itt történt,... — mondja színtelenül és hellyel kínál a fotelban. Lopva körülnézek: sehol egy áruló nyom, csak egy pipadohány-címke a hamutartóban árulja el, hogy nemrégen férfi is volt a lakásban...

Előre megfontolt szándékkal

követtem el! — kezdi történetét a fiatal nő, és megborzongok ettől a tárgyilagos hidegvértől. — Igen, hónapok óta terveztem már magamban a dolgot, de karácsony estéjén végleg elszántam rá magam. Higgye el, már előbb is megtettem volna, mert már régóta nem tudtam elviselni garasos természetét, hogy a fogához ver minden fillért, és hogy nagykabátban ül az eszpresszóban, mert még egy forintot is sajnál a ruhatárra. Este meglátogatott, gondoltam, egyszer egy esztendőben csak meglep valami szép ajándékkal. Kérem, hozott egy stanicli szaloncukrot, két úttörőszeletet és egy régi, beszáradt körömlakkot.

Ekkor végleg felgyülemlett bennem a keserűség és elhatároztam, hogy végzek vele.

A háta mögé kerültem

— kezdi a tragédia történetét, és idegesen cigarettára gyújt. — Ő nem is sejtett semmit, valamit fecsegett arról, hogy az egyik kollégája hogyan fúrt meg egy másikat, én csak néztem a hátát, a tarkóját... és lassan közeledtem felé. A kezemben nehéz ólomkristály likőrösüveg volt... nem tudtam levenni a szememet róla, kopaszodó fejebúbjáról... s aztán... akkor már kartávolságnyira sem voltam tőle, megtörtént...

Felemeltem az üveget,

és csendesen azt mondtam: most pedig igyál Jenő, az egészségemre, s aztán menj el... nem akarlak látni többé... végeztem veled!

— Így történt — roskad le egy székbe és maga elé mered... — Kétségbeesetten próbált védekezni! Ne, Gizike, ne tedd! Így kiáltozott, de én kíméletlen voltam.

Az utolsó szó

...Még azt kérdezte a szerencsétlen: ez az utolsó szavad?... Igen, mondtam és kinyitottam előtte az ajtót. Elment!... — Végeztem vele!

A fiatal nőnek itt egy könnycsepp jelent meg a szeme sarkában és egyszerre elgyengült. Fejét a vállamra hajtotta. Nem volt kellemetlen, hajának selymes, Alfanol-hajszesz illata volt. — Most itt vagyok egészen egyedül — suttogta —, három napos ünnep és szilveszter előtt... Segítsen rajtam! Ne hagyjon itt — kapaszkodott a fülkagylómba —, mert még elkövetek valamit! — Felemelte a nehéz likőrösüveget és töltött. Megborzongtam...

És maradtam.

Somogyi Pál

Régi népi tánc Modern népi tánc

figyelemreméltó EGYESÜLETEK

A „New Yorker” című amerikai hetilap tudósítása szerint egy sor egészen különös testület küldte a washingtoni kongresszusi hivatalba jelentését közgyűléséről. Néhány példa:

Csendes Játékok Nemzetközi Bizottsága.

A Pleisztocén-korszak Barátai.

Rovarok Szociális Tulajdonságait Vizsgáló Nemzetközi Szövetség.

A Káromkodást Büntető Törvény Ellen Küzdő Társaság.

A Közerkölcsöket Védő Nemzetközi Unió.

Fiatal Lányok Barátai.

A Darwini Fejlődési Elmélet Jelen Helyzetét és Jövőjét Vizsgáló Konferencia.

Felszíni Tevékenység Nemzetközi Kongresszusa.

Az említett újság kissé idegesítőnek találja ezt a kiterjedt testületi életet. Egyetértünk.

SZERELMI DOSSZIÉ

Két színész üldögélt a belvárosi cukrászdában, egy öreg és egy fiatal. Beszélgettek. Szerelmeseken kívül csak szakmabeliek tudnak ilyen élénken társalogni egymással. Összebilincseli őket a közös érdeklődési terület, megszűnik minden ellentét, még a korosztályharc is, az öregek és fiatalok ezeréves háborúja, amely akadályozza két nemzedék között a békés együttélést.

Az élet két kedves ajándékáról beszélgettek,nőkről és utazásról. Az ifjú ezen a téren kevés tapasztalatot szerzett. Tíz éves születésnapján tört ki a világháború, amely elzárta előle a messzi tengereket, ahova annyira vágyakozott. A nőkről is keveset tudott, huszonkét éves korában házasodott, nehogy elkéssen — és barátaitól úgy értesült, hogy boldog házaséletet folytat.

Figyelmesen hallgatta az öreg bevezetését:

— Te bizonyára csodálkozol a hódításaimon, holott többször hangsúlyoztam, fiatalkoromban sem voltam szép, sok pénzem sosem volt és nem származtam előkelő családból.

— Nem is csodának köszönhetem a sikereket, hanem egy szenzációs találmánynak, vagy ha akarod, ragyogó trükknek. Megfejtettem a hódítás titkát, egyszerűbb, mint a kerék felfedezése. Örökbecsű ez is, mert sziklára építettem, a női hiúságra. Nem viszem magammal a sírba, ezennel átnyújtom neked, használd fel egészséggel.

Kihörpintette a kávéját és rágyújtott a történetre. Ezek azok a kérődző elbeszélések, amelyeket az elmesélő jobban élvez, mint a hallgató.

— Mint minden nagy felfedezés, ez is véletlenül született. Harminc évvel ezelőtt a párizsi Bois de Boulogne ismert szórakozóhelyén, a Chateau Madrid-ban teáztam egy úgynevezett „mondén" házaspárral. Az asszonyt átlagonfelüli kíváncsiság és bőbeszédűség jellemezte.

Mohó szemmel nézte a táncolókat és egyszerre nagyot rikkantott:

— Nézd, apus, apus! A kissingeni nő!

A férj odanézett és aztán nekem is megmutatták a kissingeni nőt. Tíz perc alatt mindent megtudtam róla, pedig személyesen nem is ismerték. Együtt nyaraltak vele Kissingenben, a divatos fürdőhelyen. Magyar származású, külföldre ment férjhez.

A pesti asszony áradozott a kissingeni nőről, bár a dicséretét néha kritikai megjegyzésekkel fűszerezte: „A Teniszbálon aranylamé ruhát viselt, olyan mély dekoltázzsal, hogy mindenki őt bámulta. Én ízléstelennek találtam. De volt is körülötte nagy tolongás. Végül is valami braziliai acélgyáros vitte el a pálmát. És milyen szép kutyája volt! Apus, emlékszel a foxijára?"

Apus nem emlékezett. A nő éppen előttünk táncolt. Érdekes, fiatal asszony volt, a szőke nőknek abból a fajtájából, akik azt hiszik, hogy a világot és annak minden leltári készletét, beleértve elsősorban az embereket, kizárólag azért teremtették, hogy őt szolgálják. Abban az időben a francia argot nagyszerű szócskát alkotott az effajta nők jellemzésére. „chichiteuse"-nek hívták őket, ebben a kifejezésben sok minden benne van: kényeskedés, makrancosság, elégedetlenség, önimádat. Ilyen volt a nő, akiről azt is megtudtam, hogy Charlotte-nak hívják.

Másnap ismét benéztem a Chateau Madridba, ezúttal egyedül. Ott ült a kissingeni nő egy idősebb hölggyel és egy búskomor foxival. Habozás nélkül eléje léptem és meghajtottam magam. Unottan felkelt, még unottabban a nyakam köré fonta a karját. Némán táncoltunk. Hűvös pillantása egyáltalán nem bátorított fel társalgásra. Amikor a szünetben az asztalához kísértem, szertartásosan biccentettem, majd így szóltam: „Halló, mignon! Ca va?" A kutyához. Majd a hölgyek felé: „Il est beau comme chien!" Mert ezt a gallicizmust sokszor hallottam párizsi kutyabarátoktól. A kissingeni nő arca egyszerre nyájasra fordult. Majdnem mosolygott. „Maga ismeri Tommyt?" „Hogyne. Kissingenből. És magát is.

Még álmomban is látom néha az aranylamé ruhájában, amint kerîngőzött a teniszbálon."

Ilyenkor még a regényekben is azt szokták mondani, hogy a jég megtört. A kissingeni nő az asztalához invitált. Másfél órán keresztül zengtem kissingeni sikereit, mint néma és diszkrét távoli tanú. Nem fukarkodtam a túlzásokkal. Charlotte — azt hiszem, már nevezhetem a keresztnevén — diadalmasan nézett körül. Rendkívül sajnálta, hogy a rádió nem közvetíti magasztaló szavaimat.

Nem részletezem tovább. Kiderült, hogy honfitársak is vagyunk, egyre jobban összemelegedtünk és Charlotte találkozót adott, hogy minél többet hallhasson a kissingeni diadalairól. Csakhamar olyan jóba lettünk, hogy már-már részvéttel gondoltam a brazil milliomosra.

És ekkor fogamzott meg bennem a szerelmi dosszié gondolata. Lényege: jegyzeteket készíteni minden nőről, aki iránt csak a legszemernyibb érdeklődést mutatunk. Minden epizódot megörökíteni róluk. Elképzelhetetlen sikere volt az újításomnak. Egyszer az 5-ös autóbuszban felfigyeltem egy nőre. Pirospettyes ruhát viselt, „H" betűs monogramot a blúzán. „Hol kell leszállni a Vitéz utcához?" — kérdezte a kalauzt. Magam sem tudom, miért, a nőnek dossziét nyitottam. Fél év múlva véletlenül társaságban megismerkedtünk. Emlékeztem az autóbusztalálkozásra, de semmi egyébre. Otthon bemagoltam az adatokat (5-ös autóbusz, pötyös ruha, „H"-betűs monogram, Vitéz utca) és a legközelebbi találkozásnál, mint rohamosztagot bevetettem az emlékeket. Micsoda hatás! Közel három évtizede vezetek dossziét azokról a nőkről, akikkel rendszeresen érintkezem. Sohasem marad el a diadal, ha alaposan felkészülve így köszöntöm a háziasszonyt: „1941. május 23-án ettem magánál egy rakott palacsintát, úgy emlékszem, mintha ma volna..." És cuppantok hozzá. Tömören: hízelegjünk, mindig hízelegjünk a nőknek, de ne rapszódikusan, hanem alapos, hogy úgy mondjam, történelmi felkészültséggel.

— Ne vágj közbe, mert még azt is el akarom mondani, miért pont ma és pont itt mondom el ezt a történetet. Azért, mert ez a bizonyos Charlotte két nap óta Budapesten tartózkodik és most várom az első találkozóra. Reggel elővettem a dossziéját és gondosan bifláztam a randevúra. Figyeld meg, hogyan fog olvadozni, ha patétikusan „visszaemlékezem" megismerkedésünk minden „árnyalatára."

Mint a novellákban illik, végszóra belibbent a cukrászdába a történet hősnője. Remekül öltözött, lenyűgöző megjelenésű nő volt, akire minden asztalról felfigyeltek.

Az egykori szerelmesek megjátszották a nagy viszontlátás drámai jelenetét. A vendég némán szorongatta a régi barát mindkét kezét, körülnézett és megszólalt: „Milyen jól öltözködnek a pesti nők!" Bemutatkozott a fiatal színész is.

A nő szívélyesen mosolygott, majd kíváncsi érdeklődéssel nézett körül az ifjúságra emlékeztető falak között, de a gáláns gavallér nem engedett időt a merengésre és jelentős hangsúllyal rázendített:

— Amikor belépett, egyszerre eszembe jutott minden. Újból átéltem megismerkedésünk romantikus történetét... 1928. május 4-én történt Párizsban, a Chateau Madridban, felkértem táncolni és elmondtam, hogy a kissingeni teniszbálon aranylamé ruhát viselt. Másnap, 1928. május 5-én...

Charlotte arcáról elpárolgott a kedves, csaknem hivatásos mosoly. Hűvösen közbevágott:

— A maga fantáziája túlzottan kicsapong. 1928 májusában én a Veres Pálné utcai gimnázium első osztályába jártam; még nem voltam tizenegy éves...

Jeges pillantással mérte végig egykori hódolóját. Három fokkal csökkent a hőmérséklet a teremben.

Dadogott valamit az öreg, de nem kapott bűnbocsánatot.

— Ne mentegesse magát — ítélkezett a nő —, bizonyos korban már hanyatlik az emberek emlékezőtehetsége...

Családi találkozóra hivatkozott és távozott.

A veterán színész legyintett:

— Nem a dosszié-rendszer bukott meg, hanem ez a hiú vénasszony! De azért beírom, mi volt az első szava, amikor ide belépett: „Milyen jól öltözködnek a pesti nők!" Hátha még találkozunk az életben.

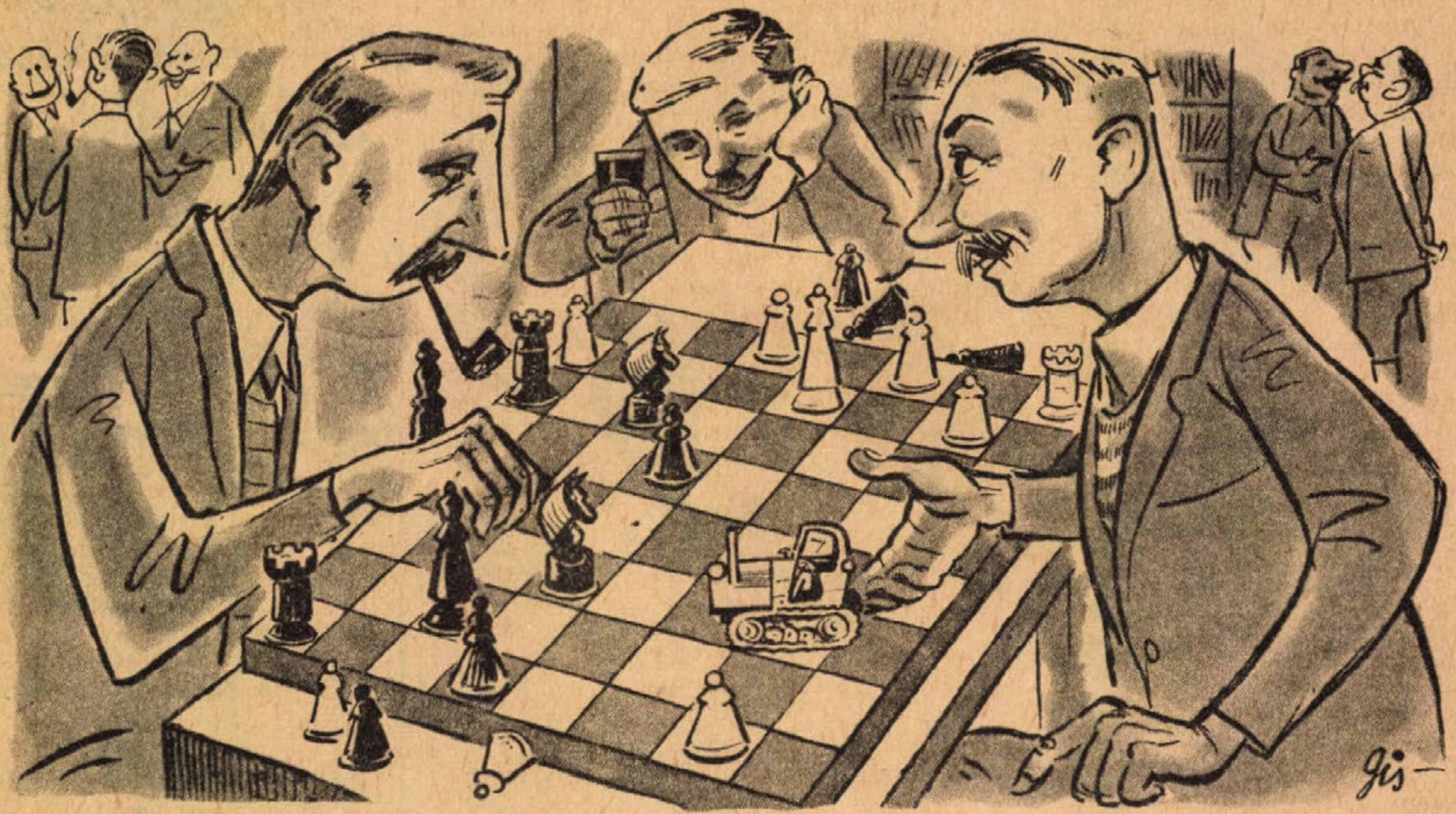
Az ifjú szelíden, szerényen hozzáfűzte:

— Dátumot ne írjál hozzá, Laci bátyám.

Stella Adorján

Egy gazdakörben

Szegő Gizi rajza

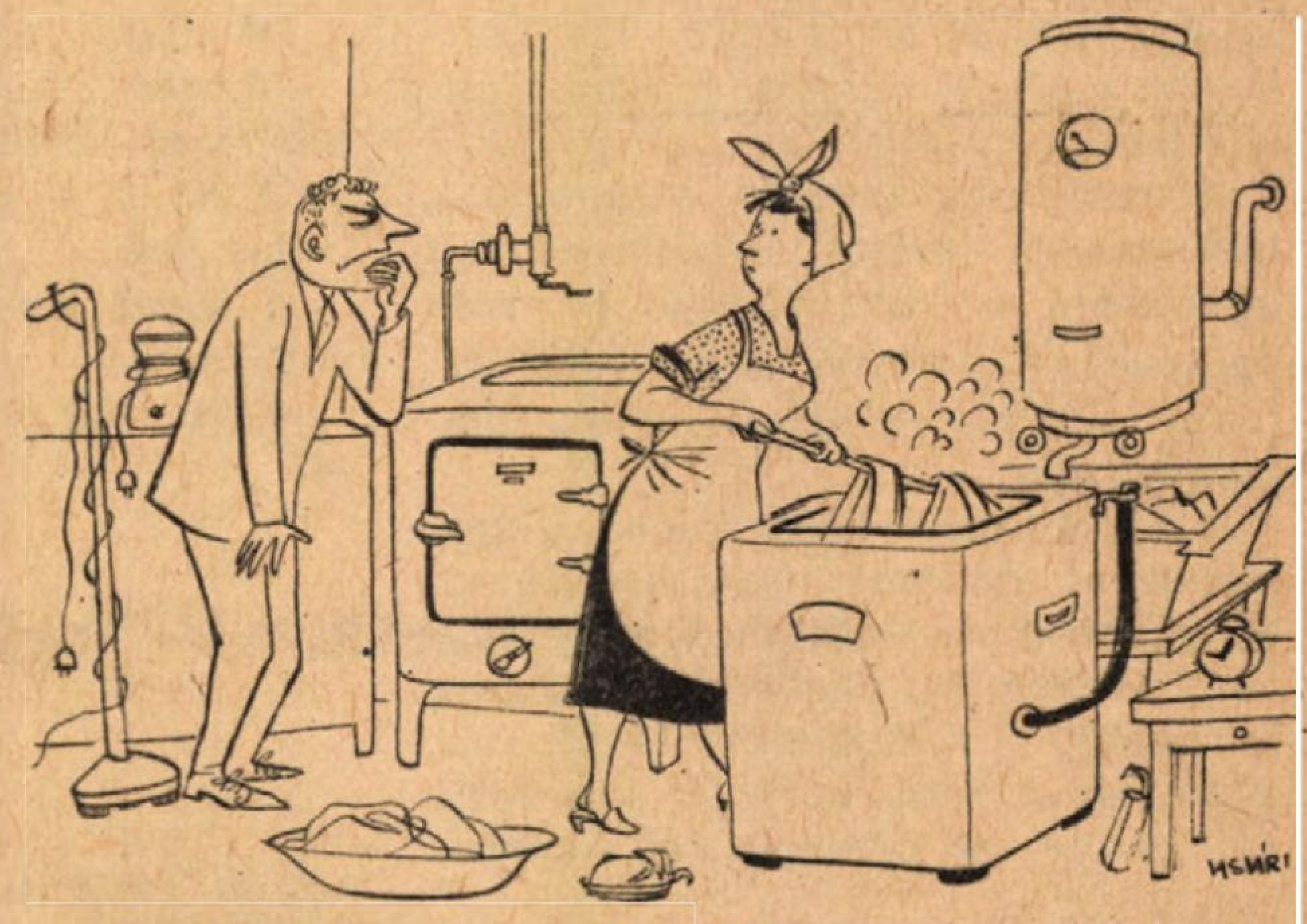
– Hát ez miféle figura? Traktor?
– Persze. Ki tart ma már lovat, komám?

Egy csalódott anya

Egy csalódott anya a következő levelet intézte a Daily Mirror című angol újsághoz: „Három gyermekem teljesen elzüllött és javítóintézetekben kell őket neveltetnem. Már a negyedik fiam is azon a határon állt, hogy rossz útra térjen, amikor televíziót vettem részletre. A gyermek azóta olyan jó lett, mint egy angyal. A TV minden előadását élvezettel hallgatta és elhagyta rossz társaságát, állandóan otthon ült, csak a templomba járt el. De amikor elvitték tőlünk a TV-t, mert nem fizettem a részleteket, a gyermek azonnal visszaesett...”

Komplett háztartás

– Tudod, fiam, még mi hiányzik? Egy facsarógép és egy narrátor.

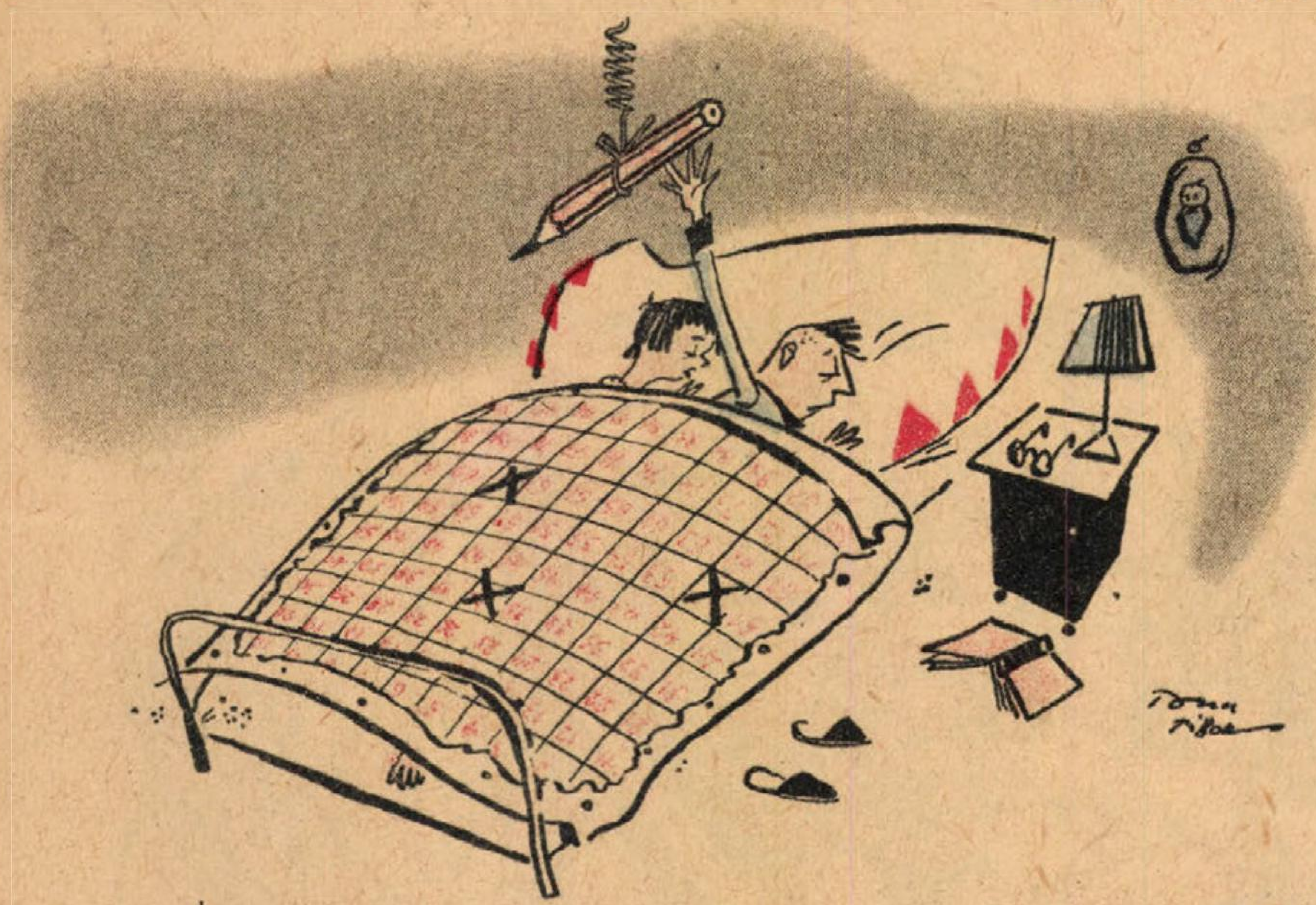
Hajótörött-történet

Hegedűs István rajza

Lottó-paplan

Toncz Tibor rajza

Jókai-hősök

Ma reggel a hatos villamoson baracknyílás és csúcsforgalom idején feltűnt nekem, hogy a sors kiszámíthatatlan játéka folytán csupa Jókai-hős közé kerültem.

Itt csak végtelenül jó, megbocsátó, türelmes, a mások hibáin csupán gyengéden mosolyogni tudó emberek gyülekeztek össze és aljas, goromba, sötét csirkefogók, az emberiség söpredéke, alja.

A tiszta hősök a padokon ülnek, csendesen, finoman, egy rossz szavuk sincs, legföljebb elnézően mosolyognak, amikor az állóhelyes békétlen, szitkozódó huligánok lábtaposás, öklrázás és fogvicsorgatás közepette egymás le- és felmenő ági rokonait emlegetik.

Az ülőpadokon halk udvariasság, megértés, szeretet, az állóhelyeken meg durva tolongás, hangos nézeteltérés, vad szitok.

Ha az ember az ülőpadok makulátlan hőseire pillant, hajlandó hinni az emberiség békés fejlődésében, a homo sapiens veleszületett jóságában, szépre, igazra, nemesre való hajlamában, az örök békében, abban, hogy eljövend az az idő, amikor a tigris a bárány mellett legelészik.

Ha viszont a villamos belsejében, az állóhelyeken gomolygó összenyomódott, züllött és morgó, feketelelkű gazok felé fordítja tekintetét, mindezekben elveszti bizalmát és egy garast sem adna az emberiség jövőjéért.

Eltöprengtem, vajon mi az oka, hogy a padokon mindmegannyi igazlelkű, derék ember ül, az állóhelyekre meg csupa gazember került.

Először a véletlen csodás játéka felé hajoltam.

De azután elvetettem ezt.

Minden bizonnyal a sors — mint ahogy ezt szinte mindig tapasztaljuk az életben — ez alkalommal is igazságos volt.

A jókat és nemeseket ülőhellyel jutalmazta.

A gazokat meg állóhellyel büntette.

Kertész Magda

Extra eset

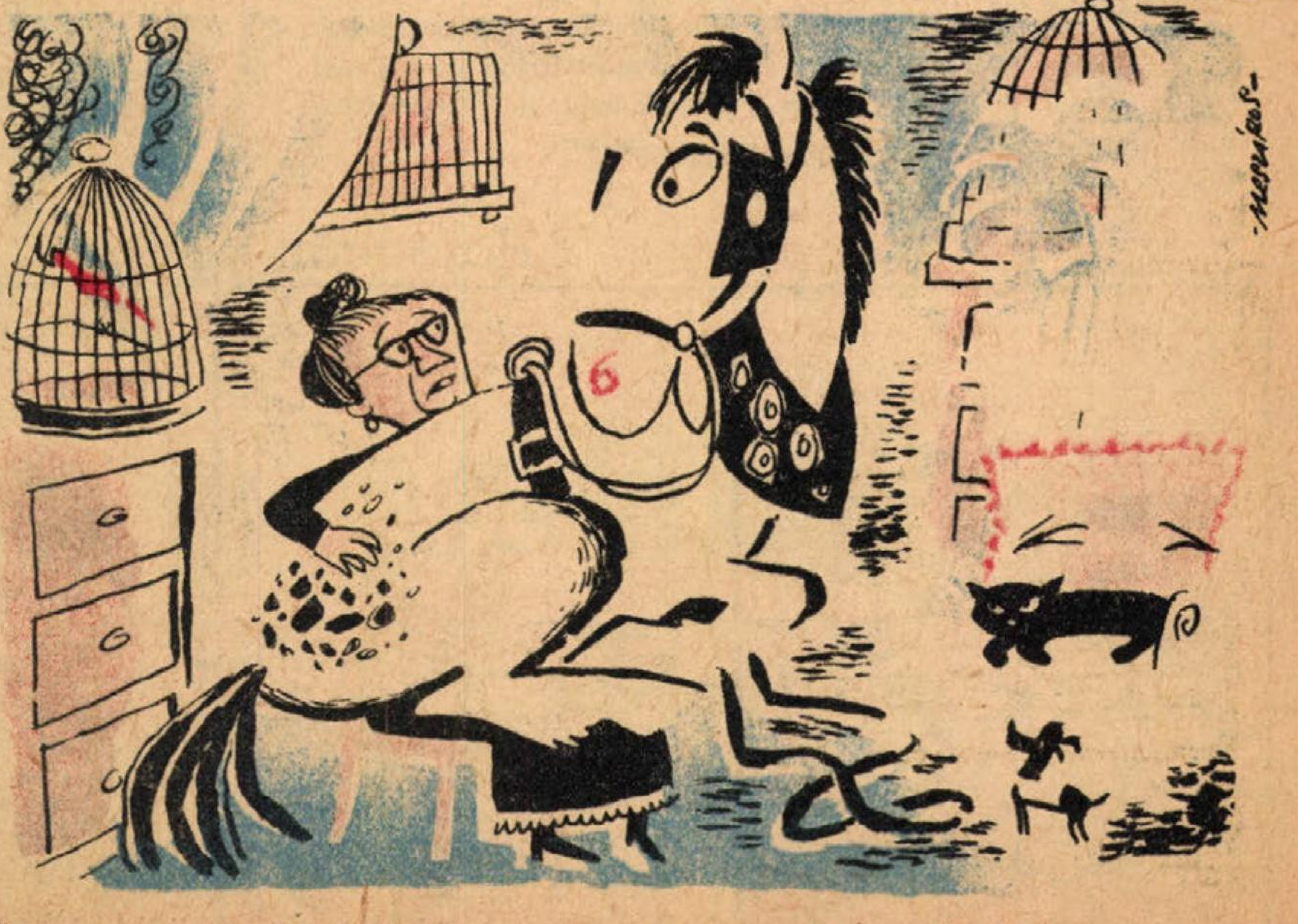
Extra ízlését fitogtatva
Múltkor az Extra áruházban,
Szép ibolyakék férfiinget
Kért egy ősz bácsi szinte lázban.

Elnéztem az öreg gavallért,
Kinek ízlése ilyen kába,
Felvenni akarta az inget,
Vagy tán kitűzni gomblyukába?

Hidvéghy Ferenc

Az állatbarát

Mészáros András rajza

– Szegénykém, nagyon megvert az a gonosz kocsis?

(Ha az „tejcsárda" lett volna . . .)

Falu végén kurta csárda,
Olyan csöndes, mint egy zárda,
Nem rúg se be, nem rúg se ki,
Tejcsárda ő, könnyű neki.

Az éjszaka nem oly sötét,
Mert látni a tejút ködét,
S csöndesek bent a legények,
Tejet isznak, ők, szegények.

„Kocsmárosné, vászoncseléd,
Ide a legjobbik tejét!
Legyen sűrű föle, alja,
S fehér, mint a babám karja.

Húzzad cigány, de csak halka
Nem kurjongat méla ajkam,
S táncra se vágy lankadt lábai
Szolid vagyok általában."

Bekopognak az ablakon:
„Ti csöndesek vagytok nagyon,
Az uraság lefeküdt, s hej,
Alszik is már, miként a tej."

„Isten áldja uraságod,
S te is legyél százszor áldott;
Húzzad cigány szelídebben,
Hadd maradjak az ingemben!"

Megint jönnek, kopogtatnak:
„Hangosabban vigadjanak,
Édesanyám régen-réges
Tejen él s így egészséges."

Egyik sem ád feleletet,
Megtöltik az ibrikeket,
Felcsendül egy halk kis ének,
S tovább ottan üldögélnek.

Kunszery Gyula

HÖLGYVÁLASZ A VÁLLALATI MURIN

Toncz Tibor rajza

– Szabad, igazgató kartárs? Most én következem . . .
– Szentisten, Horváthné, sokan vannak még hátra?!

Egy nehéz délelőtti diák-feladat

Takács Zoltán rajza

Váratlan találkozás

Schwott Lajos rajza

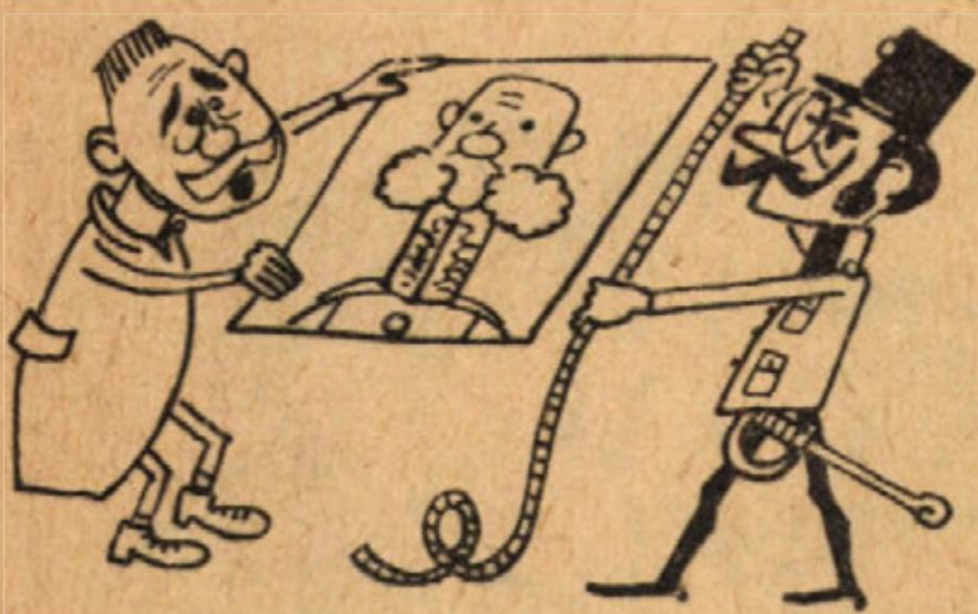
Pszt! Pszt!

Jaroslav Hasek:

I. Ferenc József olajnyomata

Petiska papírkereskedő üzlete Jungbunzlauban, a kaszárnyával szemben volt. A boltos nemcsak papírneműt és írószereket árult, hanem emléktárgyakat és I. Ferenc József arcképét is. A császár és király születésnapja előtt a hivatalok, az iskolák és a jungbunzlaui kereskedők kénytelenek voltak az olajnyomatokból vásárolni, mert illetékes helyről erre vonatkozóan utasítást kaptak.

Egyszer azonban baj történt a képekkel. A K. und K. tanfelügyelő értesítette Petiskát, hogy az olajnyomatok vásárlását az iskolák számára nem engedélyezi, mert megállapította, hogy ellenkezik az 1891. október 20-án kiadott szabványrendelettel, melynek értelmében őfelsége képe csak 48 centiméter hosszú és 36 centiméter széles lehet, viszont Petiska nyomatai eléggé el nem ítélhető módon 50 centiméter hosszúak és 40 centiméter szélesek.

Nehezményezte a K. und K. tanfelügyelő azt is, hogy az uralkodó szakálla olyan a képen, mintha nem fésülte volna meg, azonkívül az orrán valami oda nem illő fekete folt is van.

Ez a kioktatás egy héttel a császár születésnapja előtt történt. Petiska szomorúan tapasztalta, hogy a tanfelügyelő érveit mások is figyelembeveszik és a képekből alig vásárolnak. Pedig neki még 2000 példánya volt!

— Na, szépen ráfizetünk Ferenc Jóskára — panaszkodott feleségének. — Megpróbálok egy reklámtáblát kiakasztani a kirakatba.

Másnap kitette a kép mellé a feliratot ezzel a szöveggel:

Alkalmi vétel!
I. Ferenc József
15 korona

Mindössze hat darabot adott el, ezek közül ötöt a kaszárnya részére. A kép hivatása az volt, hogy a bakákat a kantinban alázatos áhítatba ejtse.

Közben kitört a háború, de a kép nem fogyott. Petiska erre az alábbi hirdetést adta fel a „Narodni Politika" című lapban:

Ezekben a nehéz időkben egyetlen cseh lakásból sem hiányozhat a nagy megpróbáltatásban élő uralkodó képe
Ára: 15 korona

A várt nagy forgalom helyett Petiska idézéshez jutott. Becitálták a kerületi kapitányságra, hol közölték vele, hogy adjon fel más szövegű hirdetést, mert különben eljárás indul ellene.

Most nincsenek nehéz idők és egy uralkodó sohasem élhet nagy megpróbáltatásban. A hirdetésben a nehéz idők helyett diadalmas időkről és győztes uralkodóról írjon — közölték vele hivatalos szigorral.

A papírkereskedő szót fogadott, de a várt megrendelések helyett mindössze egy levelet kapott, amelyben felszólították, hogy a győztes uralkodó képeit helyezze el azon a helyen, ahová I. Ferenc József is gyalog jár.

Ezenkívül a hadtestparancsnokságról is szigorú intelmet kapott, hogy ne űzzön gúnyt a hadihelyzetből és ne írjon hirdetésében győzelemről, amikor Lemberg elesett és Przemysl teljesen körül van zárva.

Petiska erre így akart hirdetni:

Minden cseh szívesen áldoz 15 koronát azért, hogy otthonában felakaszthassa az ősz uralkodót.

A hirdetési osztály vezetője kétségbeesetten tépte el a hirdetést:

— Megbolondult, Petiska? Magát is, engem is becsuknának! Őfelsége felakasztásáról írni! Hallatlan!

A papírkereskedőnek még vagy 1990 Ferenc József képe volt. Meg akarta menteni és tollseprűvel igyekezett a portól mentesíteni. Ekkor megdöbbenve vette észre, hogy fekete kandúrja több helyen bepiszkította az uralkodót. Erre szólt feleségének, hogy az olajnyomatokat szárítsa meg a kertben.

Másnap Petiskáné közölte férjével, hogy az utcagyerekek kőzáport zúdítottak a száradó császár és királyra, rengeteg kép tönkrement. Más példányokra tyúkok ültek és bepiszkították.

Petiska bánatában elment a kocsmába és elpanaszolta a csaposnak, hogy mennyi baja van Ferencjóskával. Azt a tanácsot kapta, hogy adjon túl olcsó, leszállított árban a képeken. Petiska erre ezt a táblát tette a kirakatba:

Olcsó császárképek
15 korona helyett 10 koronáért

De a nyomatok így sem fogytak. A kétségbeesett kereskedő erre új táblát akasztott ki:

Az ősz uralkodó most 15 korona helyett csak 2 korona!

Másnap egész Jungbunzlau az üzlet előtt tolongott. Élénken tárgyalták, hogy nagy baj lehet a monarchiával, ha Petiska 15 helyett kettőért adja őfelségét.

A papírkereskedőt még aznap elvitték a csendőrök és az üzletet bezárták. Petiska rövidesen hadbíróság elé került felségsértés és pánikkeltés miatt. A bíróság csak 13 havi börtönre ítélte, mert enyhítő körülménynek tudták be, hogy régebben Custozza mellett az osztrák hadseregben harcolt.

I. Ferenc József 1989 olajnyomata pedig a theresienstadti katonai bíróság raktárába került. Az osztrák—magyar monarchia likvidálása után azután egy fűszeres fillérekért megvásárolta és hosszú ideig sajtot csomagolt a képekbe. De még neki sem volt sikere a képekkel, mert a vevők panaszkodtak, hogy a papír vastag és 10 deka sajt helyett csak nyolcat kapnak.

Fordította: **Palásti László**

Kedves vendégeink

Leonid Lencs, a kitűnő szovjet szatirikus író és a népszerű Cserepanov rajzolóművész-házaspár

Újítás

Várnai György rajza

– Tessék parancsolni, a szerelmi duett legújabb felvétele!

Nahát!

Gerő Sándor rajza

– Az óra még nem is mutat éjfélt és már mindenki be van rugva!

Pesti tudósítónktól

Mindig híve voltam a profilírozásnak és teljes szívvel helyeseltem, hogy a vaskereskedésben vasat árulnak, a zöldségüzletben zöldséget, a papírkereskedésben papírt és a Röltex-üzletben röltexet. De kérdem én a logika szent nevében, hogy az Úttörő-áruházban miért lehet púderdobozt kapni és miért nem lehet úttörő-inget kapni?

Amelyik úttörő úttörő-inget akar venni, annak el kell mennie a József Attila utcába. Igaz viszont, ha púderdobozt akar venni, azt beszerezheti saját áruházában.

ж

Figyelmeztetem felebarátaimat, hogy ha sorsuk történetesen a Páfrány út felé sodorja őket, vigyázzanak a 3-as számú kerítés nélküli családi ház előtt. Ott ugyanis egy mizantróp fekete puli harapja meg orvul azokat a járókelőket, akik a foga ügyébe akadnak. Sajnos, családilag tapasztaltam ezt a jelenséget. Megmart családtagunkat a János-kórházban oltják be a ház- és kutyatulajdonos viszont nem lát okot arra, hogy a fennálló helyzeten változtasson. Konzervatív álláspontját a következőkkel indokolta:

1. Nincs pénze kerítésre,

2. Nincs szíve megkötni a kutyát,

Ezt így is ki lehetne fejezni:

1. A gyógykezelés olcsóbb, mint a kerítés.

2. A kutya közelebb áll a tulajdonos szívéhez, mint holmi idegen járókelő, s ki tudja, nem okozna-e helyrehozhatatlan lelki sérülést a kutyában, ha korlátoznák szabadságjogaiban.

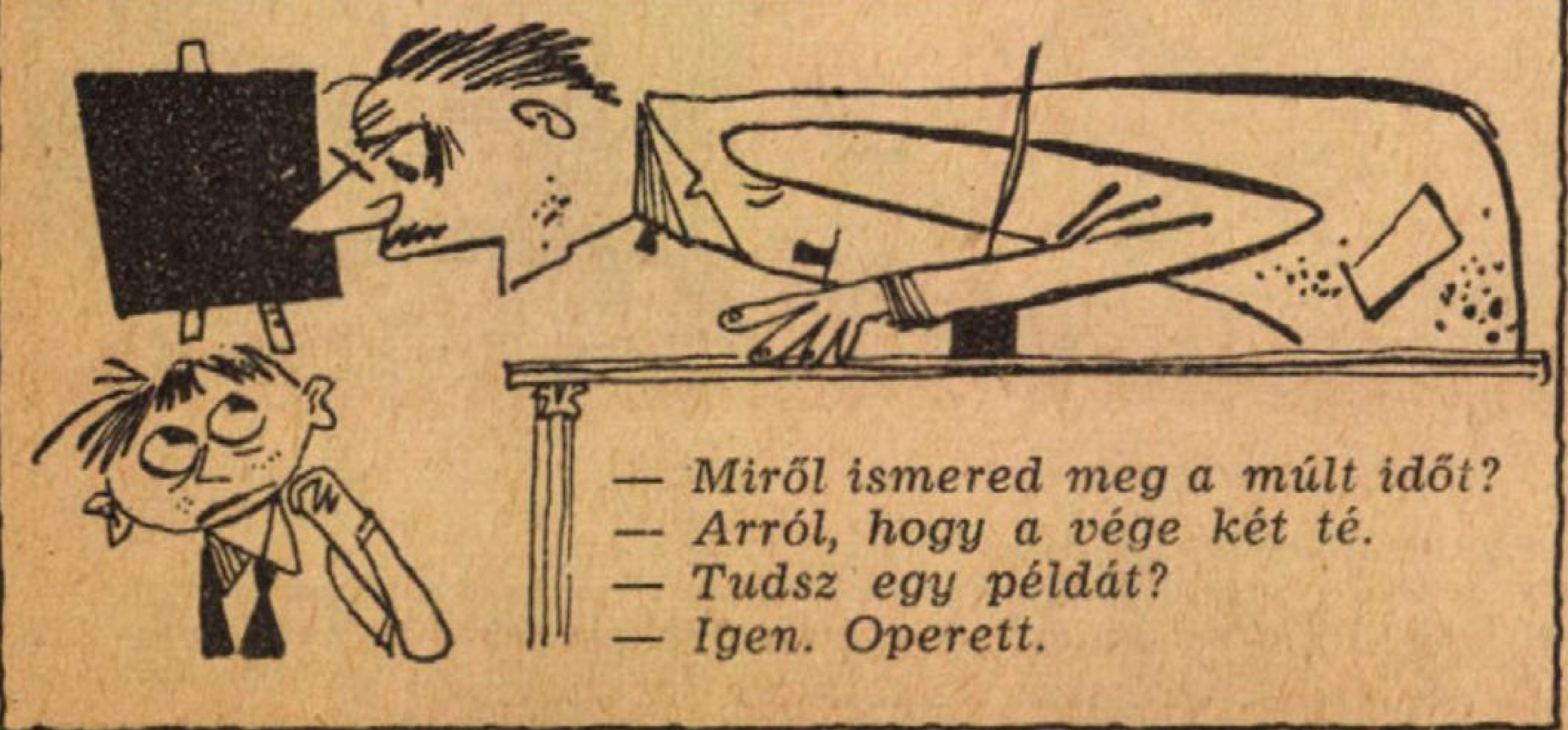
Különben is egy jóétvágyú eb ott keres magának harapnivalót, ahol tud. Persze, helyes lenne, ha a kövér emberek különösképpen elkerülnék az említett környéket, mert félő, hogy a kiskutya elrontja a gyomrát egy-egy zsíros falattól.

ж

A gyerekek csodálatos finomságokat tudnak kihozni a nyelvből. Frissek, kifogyhatatlanok a meglepő szóhasználatokban. Lacika így mesélte el a minap egy expedíciós-film tartalmát:

— És akkor a bennszülöttek hiába menekültek, az oroszlánok, mint a vadállatok rohantak rájuk . . .

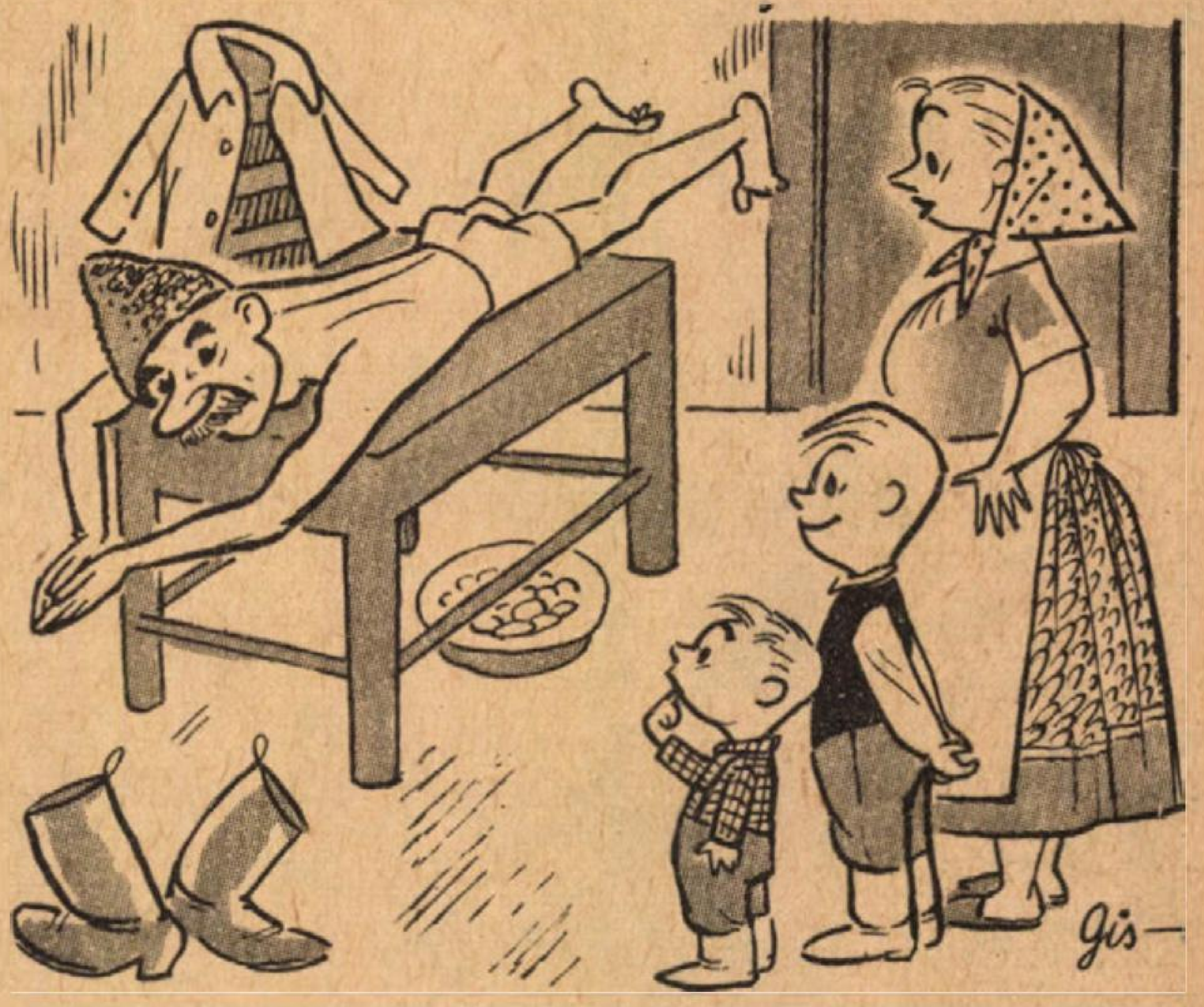
f. l.

— Miről ismered meg a múlt időt?
— Arról, hogy a vége két té.
— Tudsz egy példát?
— Igen. Operett.

Sok új termál-forrást fúrtak az Alföldön

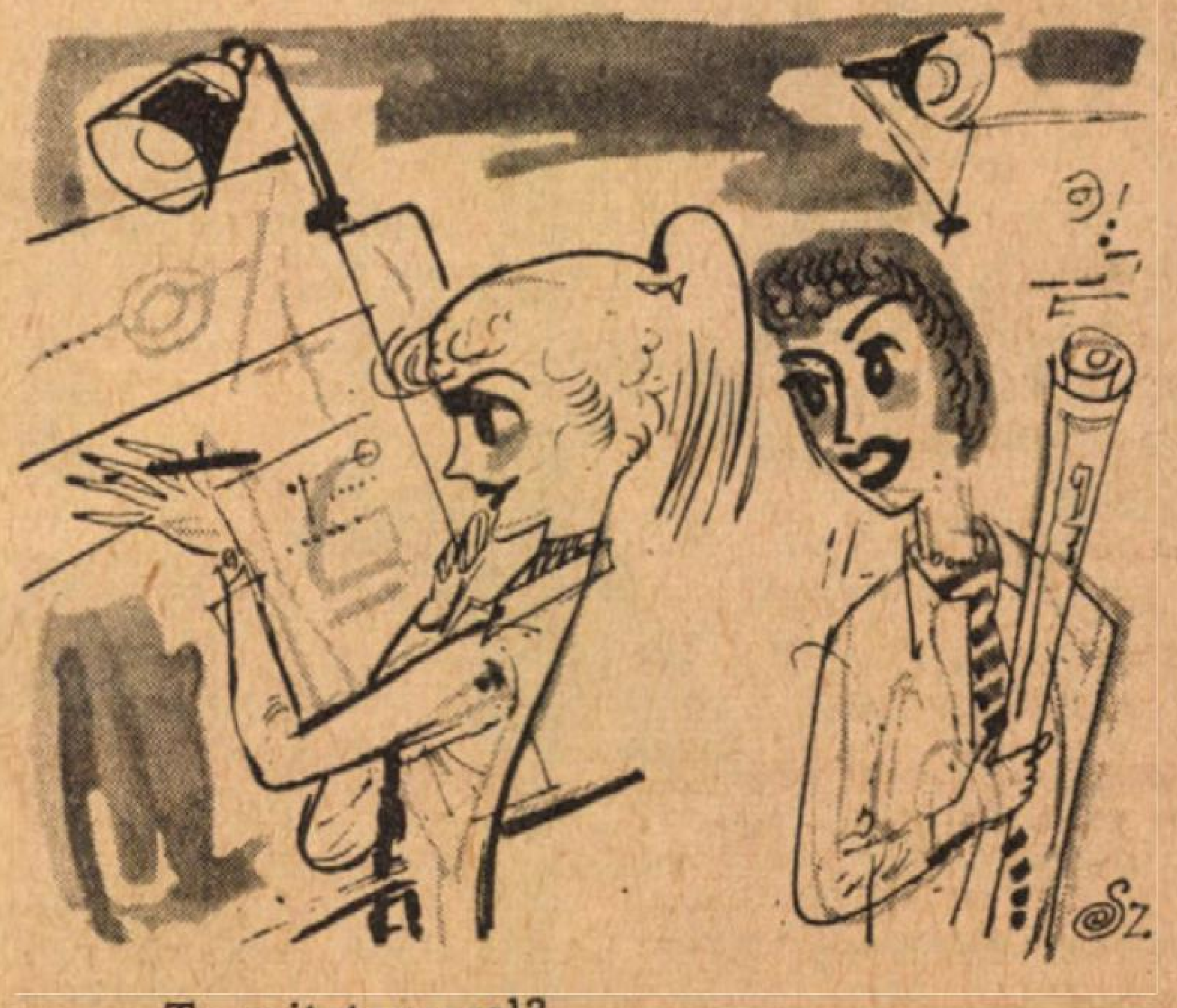
Szegő Gizi rajza

– Figyeljétek a kartempót, lehet, hogy nyáron nálunk is lesz uszoda. . .

Egy műteremben

Szűr-Szabó József rajza

– Te mit tervezel?
– Azt, hogy jövőre férjhez megyek.

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő. Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.